

Cord Sister

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE

N° 2017

Het meisje met de blauwe ogen

NEDERLAND : 35 Ct.

BELGIE : 5 Fr.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Lord Syster

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het meisje met de blauwe ogen

Een oproep van de Moloch

Het was ongeveer tien uur in de avond, toen de heer Raymond Harris, makelaar in effecten, Veertigste straat, 98, zijn huiskamer verliet, waar hij zich, tegen zijn gewoonte in, met zijn vrouw en zijn beide kinderen, een jongen van zestien en een meisje van vijftien jaar, tot op dat ogenblik had opgehouden, al was het dan niet in de vrolijkste stemming die hij kende.

Op de effectenbeurs stond mijnheer Harris bekend, wegens zijn onberekenbaar humeur, dat sommige van zijn beste vrienden zich al eens hadden doen afvragen, of een langdurig verblijf in een sanatorium geen gunstige invloed zou hebben op zijn gehele gestel, en op zijn geest.

Buiten van woeste drift, waarin hij zelfs gevaarlijk kon worden voor zijn omgeving, wisselden af met sentimentele stemmingen, nu eens was hij in zichzelf gekeerd, stug en gesloten, dan weder deed hij zijn geheele «hoek» schaterlachen om zijn grollen en grappen.

Die middag echter was hij weder

thuis gekomen met een gelaat hetwelk mevrouw Harris maar al te goed kende en waarvoor zij een heilige vrees koesterde. Zij wist wat dat strakke, op marmmer gelijkende masker betekende, die zonderling lichtende oogen, en die dicht opeengenepe lippen.

Dat begon met een verbete klacht over een te hoge rekening van de modiste, een gerecht dat minder goed geslaagd was en dat eindigde met een ruzie, waarin men elkander wel niet met borden en ander vaatwerk naar het hoofd wierp, maar elkander op een pijndoende wijze de waarheid zegde.

Na zulke uiteenzettingen bleef mevrouw achter ten prooi aan een zenuwcrisis.

Hij wierp zich dan in een stoel, om zich een glas cognac in te schenken en te peinzen over middelen en wegen, om het verdere van de avond en een groot deel van de nacht buitenhuis in de kring van zijn vrienden door te brengen, op een aangename, al was het dan niet steeds gepaste wijze.

Dit was ook nu geschied op die avond, die in het leven van de heer Raymond Harris gedenkwaardig zal blijven.

Eigenlijk was de roemer ditmaal niet zoo heel klein, tenminste voor een matig man, die uit glazen van die grootte alleen maar wijn en dan nog aangengend, drinkt.

Maar het formaat bleek voor de heer Harris uitstekend geschikt, want hij dronk het glas voor de helft leeg in een enkele teug, nadat hij het eerst tot den rand met de kostelijke cognac gevuld had.

Hij deed dit, nog staande bij het likeurkastje, en wie hem nu had kunnen zien, zou zich verwonderd, misschien wel ontzet hebben, over de bijna dierlijke uitdrukking van genot, die zich over zijn bleek, smal gelaat verspreid had.

Hij zuchtte diep van welbehagen, sloot het deurtje, liep met flacon en glas naar een ronde clubtafel van zwaar eikenhout, schonk het glas daar weer bij, bracht het zo dicht bij zijn ogen, dat het weinig scheelde, of zijn gezicht kreeg een eigenaardige, aapachtige expressie. Hij liet zich toen nedervallen in de zeer grootte clubstoel, zijn lange benen ver uitstrekkend en vast besloten om zich door niets en niemand ter wereld te laten storen in zijn aangename tête-à-tête en zijn fijne sigaar.

Maar het lot had nu eenmaal anders beslist. Hij zat nauwelijks, of de telefoon ging over. Nu kan dat zelfs de meest normale mens even uit zijn zoe- te rust doen opschrikken, maar Raymond Harris schrok ervan op een wijze, die in het geheel niet in overeenstemming scheen te zijn met dat rinkelen van een eenvoudig schelletje. Echter, dit rinkelde op een zeer bijzondere manier, en het was juist die manier, die Harris deed opspringen, waarbij hij zijn sigaar bijna liet vallen en zijn glas omstiet, terwijl hij ver-

bleekte en een schuwe blik om zich heen wierp.

Toen mompelde hij zachtjes voor zich heen :

— De particuliere lijn ! Dat moet... Hij zijn !

Want het was niet de gewone telefoon die was overgegaan. Het geluid, dat nu dringend herhaald werd, kwam gedempt van achter een kastdeur, tegenover de plaats, waar Harris zo even zo gemakkelijk gezeten had.

Zij behoorde bij een kleine telefooncel, die Harris omstreeks een half jaar van te voren in zijn werkkamer had laten maken, om een reden, welke zijn vrouw nooit had kunnen begrijpen, en die hij haar nooit verklaard had.

Het heette, dat hij bij het voeren van zijn zaken absolute geheimhouding van node had, maar wie zou hem in zijn eigen huis kunnen benadelen of tegenwerken ?

Trouwens, Harris deed slechts zeer weinig zaken in deze werkkamer af, en begaf zich iedere morgen naar zijn kantoor.

Harris opende de deur van de telefooncel, trad er binnen, trok de deur achter zich dicht en greep haastig de hoorn.

— Hier Raymond Harris ! zei hij zachtjes.

— Serie en nummer ?

— Vijf — 19.

— Het woord ?

— Brooklyn.

— Het is goed ! Heden avond om elf uur in de bekende wijk. Hijzelf zal komen en belangrijke mededelingen doen. Zorg op tijd te zijn.

— Ik zal er zijn !

Met trillende vingers legde Harris de hoorn neder, draaide het licht uit, dat hij even had doen ontgloeien en opende de deur van de spreekcel. Op de drempel van de kamerdeur stond zijn vrouw met een kop koffie op een blad, keek Harris een ogenblik zwij-

gend, onderzoekend aan, met gebogen hoofd.

Hij vroeg toen op doffen toon :

— Wat wil je?

— Ik kwam vragen, Raymond of je soms een kop koffie... begon mevrouw Harris tamelijk verschrikt door de woeste uitdrukking op zijn bleek gezicht.

— Ben je hier al lang?

— Ik ben zoeven binnengekomen.

— Ga weg met je koffie ! ik wil geen koffie ! ik moet aanstond werken ! laat me met rust !

Hij keek haar zoo vreemd aan, dat zij haastig de kamer weer uitging.

Toen Harris haar voetstappen niet meer hoorde, raadpleegde hij zijn horloge, en bemerkte dat hij niet al te veel tijd meer over had om te doen, hetgeen er nu van hem verlangd werd.

Hij sloeg haastig het gehele glas cognac naar binnen, sloot de drank weer weg en verliet de kamer, waar hij gehoopt had, rustig een uur te kunnen blijven. Hij liep naar de vestibule, waar juist zijn dochter Lucie terugkerde van een korte wandeling.

— Gaat u nog uit, vader? vroeg het meisje, meer om iets te zeggen dan uit belangstelling, want dit was geen huishouden, waarvan de leden zich veel om elkaar doen en laten bekommerden.

— Ja, zaken ! antwoordde Harris kortaf, naar zijn overjas grijpend.

Die inlichting scheen voor het jonge meisje ruimschoots voldoende te zijn, want zij beklom de trap zonder verder een woord te zeggen.

En toch was het een meisje waarop iedere vader trots had kunnen zijn, met haar rijzige gestalte, haar prachtig korenblond haar en haar verstandige blauwe ogen.

Harris verliet het huis en liep een heel blok verder voor hij een taxi-chauffeur wenkte, en gaf de man een

adres op, dat in de richting lag van de plek waar hij moest zijn.

Want wat de heer Harris nu ging doen gebood hem nadrukkelijk de grootste voorzichtigheid in acht te nemen. Hij verwisselde dan ook nog tweemaal van taxi, voor hij voorgoed afdeed met een vervoermiddel en het overige van de weg te voet aflegde, met de rand van zijn hoed diep in zijn ogen getrokken en de kraag van zijn jas overeind.

Hij bevond zich nu in een van die naargeestige gedeelten van de wereldstad, die wel gebouwd schijnen om ieder spootje opgewektheid zelfs in de meest optimistische mens te doden.

Hier rijzen de huurkazernes in eideloze gelederen naast elkander op, gelijkvormig, doods, slecht onderhouden en honderdduizenden tussen hun hoge wanden tellende. Hier leeft een soort van armoede, die nog geen nooddrift is, de armoede van de kleine werkman, werkend voor een schamel loon, met veel kinderen en een vrouw, die vaak zelf moet arbeiden.

Onder normale omstandigheden zou mijnheer Harris zich zeker wel bedacht hebben alvorens hier een voet te zetten, maar nu moest hij wel. Hij scheen de buurt trouwens te kennen, want hij liep bijna een kwartier voort zonder op of om te zien, zonder ooit naar de weg te moeten vragen, ofschoon hij in die tijd drie of vier malen een hoek omsloeg.

Het was hier zeer duister, want de verlichting was tot het allernoodzakelijkste beperkt. Het behoefde ook niet anders, want geen sterveling had hier na het vallen van de duisternis iets te zoeken, zeker niet in het hartje van de winter. De straat, met zware keien geplaveid, liep hier tussen grote fabrieksterreinen door, ervan afgescheiden nu eens door meterhoge muren, dan weer door eenvoudige schuttingen. Er waren daar wolspinnerijen, reusachtige werkplaatsen voor bewerking van metalen, een fabriek van locomotoren.

tieven en spoorwegmateriaal, die geen einde scheen te willen nemen, een leerlooierij en nog verscheidene andere kleine werkplaatsen.

Bijna aan het einde van de straat, die op de kade van de Hudson uitliep, verrees het sombere vierkant van een voormalige bierbrouwerij. De eigenaar, die zijn zaken na de drooglegging van het land van Uncle Sam met angstwekkende snelheid achteruit had zien gaan, had gepoogd, zijn bezit van de hand te doen, maar op dat tijdstip was er geen vraag naar zulke geweldige gebouwen, die slechts met grote kosten voor iets anders konden worden ingericht. De man pleegde zelfmoord, zijn erfgenamen bekommerden zich niet meer om het oude fabrieksgebouw, noch om zijn inhoud, die nog slechts als oud roest waarde had, want wie zou er in Amerika nog brouwketels, gietkuipen of moutbakken kopen?

En nu lagen daar in de geweldige kelders de ontzaglijke koperen brouwketels als voorwereldlijke monsters, die in diepe rust verzonken waren. Ratten en muizen hadden bezit genomen van dit domein.

Het was voor de vervalle poort van deze brouwerij, waarvan nu alleen de grond nog maar waarde had, dat Harris eindelijk stilstond.

De zware deur was gesloten, waar-

schijnlijk om te beletten dat de jeugd de verlaten fabriek tot speelterrein koos, maar Harris had een sleutel, die zacht in het welgesmeerde slot ronddraaide, en een ogenblik daarna had hij de zware deur weer achter zich gesloten en stond hij aan het begin van een soort van voorplein, waar zich in de vette jaren de grote wagens verzamelden, torenhoog beladen met vaten vol van het edele gerstenat.

De fabriek zelf verhief zich op vijftig meter afstand van de poortgang en deed zich voor als een soort van logge kubus, waaruit op drie plaatsen hoge schoorstenen zich verhieven.

Men bereikte langs een stoep van drie treden de voordeur, die toegang gaf tot de voormalige kantooruimte. Links van die voordeur bevond zich een rij poortgewelven, voerende naar de stallen en het inwendige van de fabriek. Hier ook werden vroeger de vaten bier opgestapeld, in afwachting dat ze op de karren zouden worden geladen.

Harris hoefde niet een tweede maal een sleutel te gebruiken, want de deur van het gebouw stond op een kier. Hij wist wie dit gedaan had. Het moest de hoofdkapitein zijn geweest, die hem zoeven zo had doen instellen door het telefonisch bericht, dat de Moloch de Raad van Zeven ter bijeenkomst had opgeroepen.

De tocht door de onderwereld

Het was hier zo donker, dat men zich in het binnenste zou wanen van een steenkolenmijn.

Harris was hier nog slechts enkele malen geweest en ofschoon hij de weg wel kende, zo was het toch noodzakelijk een elektrische zaklantaarn te gebruiken.

Hij knipte het voorwerp aan en het licht bescheen een brede gang, met

grote, vierkante tegels geplaveid, en grijs geverfde wanden.

Een paar stappen van de voordeur bevond zich de deur, die naar het grootste kantoorlokaal geleid had in de dagen, toen hier nog een zestigtal jonge mensen nodig waren, om de administratie van het reusachtig bedrijf naar behoren te kunnen voeren.

De deur had van boven glasruitjes, waarvan er nog slechts enkele heel

waren en door die openingen blies Harris een koude wind in het gelaat, die bewees, dat er daarginds in die donkere ruimte nog andere gaten moesten zijn, gebroken ruiten, waardoor de wind ongehinderd toegang had.

De man die daar zoeven was binnengetreden huiverde een ogenblik, en misschien niet alleen van de koude en de somberheid, die hier als een tastbaar iets op hem aandrong.

Raymond Harris was ongetwijfeld een man van moed en hij had volstrekt niet te klagen over de overmaat van geweten, dat hem zou kunnen hinderen.

De zaak was, dat de oproep, die hem naar deze plek had gebracht, voor een groot gedeelte dat zonderlinge gevoel van beklemming veroorzaakte, dat hem nu onwillekeurig even deed stilstaan, met de lamp voor zich opgeheven, opdat het licht goed alle hoeken en gaten van de gang zou doorschijnen.

Een grote rat, die plotseling over zijn voet sprong, deed hem een korte uitroep slaken, half van toorn, half van ontsteltenis.

Op twintig meter afstand bespeurde hij het begin van de eikenhouten trap, de bierbrouwerij was een zeer oud gebouw, omstreeks 1829 neergezet, toen men nog niet veel hoorde van elektrische liften! die naar de eerste verdieping voerde, waar nog meer kantoorlokalen waren en andere vertrekken.

Hij ging nog twee deuren voorbij, langzaam voortlopend, terwijl zijn schreden hol weerklonken op de grote stenen, ook al trachtte hij ze zoveel mogelijk te dempen, maar voor de trap sloeg hij rechtsaf, volgde een zijgang, ging nog enkele deuren voorbij, steeds bijgelicht door zijn lamp, die hij boven het hoofd hield, en nu en dan verontrust door de sprongen van vele grote muizen en ratten, die hem den weg schenen te willen versperren.

Hij moest nu een smalle stenen trap af en wist dat hij zich na omstreeks twintig treden vrij diep onder de grond bevond en op weg was naar die kolossale keldergewelven.

Hier droop het vocht van de uit grote metselstenen opgebouwde muren en overal hoorde men het ritselen en druppelen, klukken en borrelen.

Zelfs al was het wekenlang droog geweest, dan nog hoorde men dat zonderlinge geluid van lopend of druppelend water, waarvan de oorzaak nog altijd niet goed was opgehelderd.

Deskundigen verzekerden, dat in de onmiddellijke nabijheid een oud rioolnet zich bevond, dat nog altijd water opnam, wanneer de stand van de rivier wat hoog was geweest, en dit water dan als het ware langzaam door de vele poriën van zijn lekken en gaten weder uitzweette.

Harris liep niet alleen voorzichtig omdat hij de ongelijke stenen voor zijn voeten moest vermijden, maar ook om er tegen te waken, dat hij nu en dan zijn soiré-schoenen, die hij in de haast niet had uitgetrokken, in een plas modderwater zette.

Want Harris was zonder twijfel een misdadiger zonder een spoor van geweten, maar op zijn uiterlijk was hij bijzonder gesteld.

Toch was het heel moeilijk, zich hier niet vuil te maken en de aanraking te vermijden met de natte muren, die elkander hier en daar dicht naderden.

Maar eindelijk leidde de gang meer dan vijftig meter lang, hem naar de hoofdkelder, die vele jaren geleden de verbazing had opgewekt van de bezoekers, die tot dit heiligdom waren toegelaten en zelfs van vele bouwmeesters die vol verbazing naar die krachtige gemetselde bogen zagen, die het verwulf droegen en die bij velen dozijnen te tellen waren.

Bij honderden rezen de dikke pilaren omhoog, alsof zij het schip van een kerk moesten torsen.

Hier was het, dat eertijds het beste inlandse bier werd bewaard, waar het tijd kreeg om uit te gisten en rijp te worden, zoals het met een vakterm heet.

Nog kon men de plek zien, niet veel kleiner dan een behoorlijk toneeltje of podium, waar een imitatie had gestaan van het wereldberoemde Heidelberger vat, behalve dat het juist driemaal zo groot was geweest!

Van het vat zelf was niets meer over, met uitzondering van een paar der geweldige eikenhouten duigen, die reeds toen honderd dollar per stuk hadden gekost.

Alleen het onderstel had weerstand weten te bieden aan de knagende tand des tijds, en het vertoonde nog de uitholling, waarin destijds het vat had gerust, dat, eenmaal vol zijnde duizende gallons bier had kunnen bevatten.

Het bier was opgedronken, het vat was uit elkaar gevallen en zo verging ook hier de glorie der wereld, of tenminste de glorie van de heren Drexler, die in het begin van de achttiende eeuw als eersten van de firma op kleinen voet begonnen waren met het brouwen van bier, op deze plek, die naderhand New-York zou worden.

Er hing een mufte, enigzins zure lucht en het muizendom was hier zo sterk vertegenwoordigd, dat men in waarheid geen voet kon verzetten zonder een van deze knaagdieren gevoelig te raken.

Vanuit alle hoeken en gaten loerden hem de rode oogjes der ratten kwaadaardig aan, en niet zonder een huivering bedacht hij voor enige ogenblikken, wat het lot moest zijn van de man, die hier, gewond of niet bij machte zich te verdedigen, in gezelschap van die afschuwelijke dieren moest achterblijven.

Haastig gingen zijn schreden door de kelder, en boog na boog ging hij voorbij, waar hier en daar nog vaten en tonnen te zien waren, waarvan en-

kele nog in hun verband, en zelfs goed bruikbaar waren.

Herhaalde malen werden zijn schreden hier weerkaatst en zonderling klonk die echo, het was alsof tientallen andere mannen, onzichtbaar, met hem medeliepen.

Zó sterk was deze hallucinatie, dat hij een paar maal met schorre stem riep:

— Hallo! Is daar iemand? Zijn hier kameraden?

Het was alsof een diepe, langaanhoudende lach hem antwoordde, maar hij wist dat dat de echo moest zijn van zijn eigen stem.

Zo liep hij wel bijna een kwartier voort, en hij wist dat hij zich nu al zeer ver verwijderd had van de plek, waar zich het hoofdgebouw moest bevinden.

Slechts voor een deel waren deze kelders uit grote metselsteenen gebouwd, nadat in de schoot der aarde de benodigde ruimte was uitgegraven. Want de natuur had hier de behulpzame hand geboden en de architecten hadden een dankbaar gebruik gemaakt van de aard van de steenachtige bodem van Manhattan, die, wellicht duizenden eeuwen geleden, door onweerstaanbare natuurkrachten in alle richtingen werd uitgerekt, samengeperst, zodat hier en daar zeer grote, grillig gevormde holen zich vertoonden.

De kelder was weder overgegaan in een tamelijk brede gang, die na tien meter 'n plotselinge kromming maakte.

Harris wist, dat hier het eigenlijke domein van de voormalige brouwerij ophield. Deze gang voerde eenvoudig weder naar het beginpunt terug, met een flauwe helling, zodat het zeer gemakkelijk ging, hier de vaten te vervoeren, die in de kelder moesten worden opgeslagen.

En nu begon ook dat geheimzinnige gebied, waar de Moloch heerste en dat men op straffe des doods niet

mocht betreden, zonder uitdrukkelijk te zijn opgeroepen.

Juist op het punt waar de gang zich afboog en weder met een groten omweg naar het kantoorgebouw terugvoerde, bevond zich een zeer zware deur, nauwelijks een meter hoog, en van een blijkbaar zeer ingewikkeld slot voorzien.

Zij leek onbewaakt, maar dit was slechts schijnbaar, want zó plotseling, dat hij er even van schrok, trad er een man in de kleine lichtbundel van zijn zaklantaarn, die, terwijl hij een zware revolver ophief kortaf vroeg:

- Wie daar?
- Kapitein Raymond Harris!
- Serie en Nummer?
- Vijf — negentien!
- Het woord?
- Brooklyn!
- Het is goed! Gij wordt gewacht.

Haast u, de tijd is bijna aangebroken, en gij weet, dat de Moloch niet gaarne wacht!

Nog terwijl hij sprak stak de deurbewaker een kleine sleutel in het blijkbaar splinternieuwe slot, na iets aan de letterschijf te hebben verdraaid, en de deur ging open en verschafte Harris toegang tot een van die natuurlijke tunnels, die hier de bodem in vele richtingen doorsnijden.

Men zou hier zelfs gemakkelijk kunnen verdwalen, met de vreselijkste gevolgen zonder zekere kleine kentecken op kruispunten, bestaande in een kleine cirkel, met een pijltje er dwars doorheen, dat in de te volgen richting wees, en die ongeveer een voet boven manshoogte waren aangebracht, zodat degene die van hun bestaan niets wist, ze niet zo gemakkelijk zou ontdekken.

Tot vier malen toe moest Harris zulk een kruispunt passeren en hij begon zelfs een weinig vermoeid te worden van die lange, onderaardse tocht in een benauwde atmosfeer, toen hij eindelijk het doel van zijn tocht bereikte.

Wederom een deur, wederom een bewaker, en opnieuw de ondervraging, het noemen van serie-nummer en getal, het opgeven van het afgesproken woord, tenslotte het knarsen van een sleutel in het slot eener massieve deur.

Hij was in een tamelijk groot vertrek, als tenminste die naam mag gegeven worden aan wat niets anders was dan een kelder.

Zelfs al zou het hem zijn leven kosten, Harris zou onmogelijk hebben kunnen zeggen tot welk huis of welk gebouw die kelder behoorde, want hij had niet het minste denkbeeld van zijn richting, noch van de afstand die hij moest afleggen.

Als meubelen stonden er in dit kille vertrek onder de grond slechts een tafel, met een bloedrood laken bedekt, en zes stoelen.

Geen kleed op de grond, geen schilderij, niets dan die tafel en die stoelen en vlak er boven een elektrische lamp van grote lichtsterkte, die de gelaats-trekken van degenen die in deze kamer kwamen, en op die stoelen moesten plaats nemen, fel belichtte.

Toch was er nog iets in de verste hoek van het vertrek te zien, dat er niet scheen te horen, en een wat vreemde indruk maakte. Het was een soort van scherm, van groen mousseline of iets dergelijks vervaardigd, dat van de bodem tot de zoldering reikte en bijna vier meter breed was. Aan weerskanten sloot het met zijschermen tegen de achterwand aan, zodat er een soort van reusachtige vliegenkast gevormd werd.

In die ruimte brandde een lamp van geringe lichtsterkte, maar men kon volstrekt niets onderscheiden daarachter, dan heel vaag een gemakkelijke leunstoel, die er het eenige meubelstuk van uitmaakte.

De ruimte tussen de voorzijde van deze eigenaardige kast en de stoelen bedroeg ruim acht meter.

Van die stoelen waren er op het ogenblik vier bezet door even zoveel

mannen, die op fluisterende toon met elkander spraken. Zij waren verschillend gekleed, maar hun gelaatstreken verrieden allen de grootste spanning.

Een hunner was in een elegant avondtoilet gekleed en scheen zojuist van zijn club te zijn weggelopen. Er was er een die men kon houden voor een gezeten hereboer, als niet zijn sluwe, wrede ogen op een geheel ander beroep hadden geduid. De beide anderen droegen een eenvoudig colbert-pak. Een hunner was reeds grijs.

Harris groette hen, met de groet van de leden der Bende van het Kwa-

de Oog, door de gestrekte wijsvinger van de rechterhand tegen de slaap te drukken. Hij zag zijn groet op dezelfde wijze beantwoord en toen nam hij zwijgend plaats.

Het was vijf minuten voor elfen.

Twee minuten later ging de deur nogmaals open en de zesde man trad binnen, een grote, zwaarlijvige kerel, met een gezicht als een bulldog, een kort geknipt kneveltje en volkomen kaal hoofd.

De zes kapiteins van het district waren bijeen. De deur viel toe en zij wachtten.

De vrouw in het spel

De zware man groette met een norske knik, liet zich zwaar op zijn zetel vallen en gromde half luid :

— Ik hoop dat het van belang is ! Ik was juist bezig aan een goede zaak, toen het sein kwam.

— Stil toch, Fatty ! zei de man in het chique avondtoilet fluisterend, terwijl hij een schuwe blik naar het groene scherm wierp. Als de Moloch ons laat roepen dan is het altijd van belang.

— Ik zou maar wat voorzichtig zijn met mijn uitdrukkingen, mijnheer Jim Fraser ! zo richtte zich de man met het grijze haar tot de dikzak, terwijl zijn koele, grijze ogen hem als het ware doorboorden. Het gaat mij natuurlijk niet aan, maar het wil mij voorkomen, alsof je ijver in de laatste tijd een weinig bekoelt ! Je weet misschien, dat dit niet geheel en al ongevaarlijk is !

— Jim Fraser, bijgenaamd Fatty, verbleekte, en beet zenuwachtig een groot stuk van zijn sigaar af, terwijl hij met zijn dikke vingers op zijn knie trommelde.

Toen viel hij kwaad uit :

— Ik geef niemand het recht aan mijn ijver te twifelen Take Boneski ! Daaraan ligt het niet ! Het ligt er aan,

dat ik juist bezig was, een goede zaak, een pracht van een zaak, een zaak om voor te knielen...

Hij hield plotseling verschrikt op, op het horen van een licht gerucht, dat van de zoldering scheen te komen. Aller ogen waren plotseling op het groene scherm gevestigd. Het gerucht werd sterker en men hoorde nu iets als het geluid, dat een dalende of stijgende lift maakt en tegelijkertijd ging het zwakke lampje achter het groene scherm uit.

De zes mannen hoorden nu een zwakke doffe bons, en toen hield het gerucht als van een glijdende lift op, een deur scheen heel even te knarsen, de stoel werd een weinig verschoven, en het bleef wel vijf minuten volkomen stil.

De kapiteins wisten zeer goed wat die stilte betekende, de geheimzinnige man, die daar zoeven achter het scherm was verschenen, en die zelf onzichtbaar was en steeds zou blijven, gebruikte die tijd om hun eigen gelaatstreken, fel beschenen door het licht, met de grootste nauwkeurigheid te bestuderen.

En zij wisten ook waarom dat was ! Nauwelijks een paar jaren geleden had

Raffles eens de weergaloze stoutmoedigheid gehad, onder een voortreffelijke vermomming met vijf kapiteins binnen te dringen in een soortgelijke kelder, onder dezelfde omstandigheden, en hij had zich durven vertonen aan degene die destijds de Moloch was en die zijn leven had moeten geven in de electricische stoel.

Na een tijd die eindeloos scheen, klonk eindelijk een stem, die met opzet onkenbaar was gemaakt, waarschijnlijk doordat de man die sprak een kleine trompet of iets dergelijks gebruikte :

— Ik zie dat gij gereed zijt, aldus hoorde men. Ik ben de Moloch en heet u welkom. Gij allen, op een enkele na, zijt pas aangesteld en gij zult moeten erkennen, dat gij die aanstelling niet uitsluitend aan uw verdiensten te danken hebt. Maar zwaar zijn in de laatste weken onze gelederen gedund en het was nodig, personen aan te stellen, die nog geen blijk hadden kunnen geven hun nieuwe rang waardig te zijn ! Ik doe u geen verwijten, daartoe heb ik nog geen reden. Ik breng u slechts feiten onder het oog en het zal alleen van u zelve afhangen, wanneer ik spoedig in staat zal zijn, u te prijzen voor uw ijver en uw schranderheid.

Er was even een korte pauze, niet omdat de Moloch verwachtte dat een der mannen iets zou antwoorden, daar het streng verboden was in bijzijn van de Moloch te spreken, onder toestemming van deze vreselijke aanvoerder, maar eenvoudig omdat hij zijn gedachten wilde rangschikken en overdenken wat hij verder te zeggen had.

— Ik zei, dat onze gelederen gedund zijn, kapiteins van de Bende ! En ik behoef niet te zeggen, wat daarvan de reden is. Gij kent hem. Die reden heeft een naam, het is de naam van onze doodsvijand, van de man die ons reeds herhaalde malen heeft kunnen bespotten, en aan wie het te wijten is, dat reeds dozijnen van onze beste mannen voor ons verloren zijn gegaan, ka-

piteins van uitnemende bekwaamheid, dappere en ondernemende luitenants, en zeer vele trouwe soldaten, veelbelovend en stoutmoedig ! John Raffles heet hij !

Het had bijna als een schreeuw geklonken, toen de Moloch die gehate naam uitsprak. Hij hernam op doffe toon :

— Wij kunnen dit niet langer aanzien ! Het mag niet langer geduld worden, dat een enkele man de spot met ons drijft, met een voortreffelijk georganiseerde bende, die jaren achtereen de beste politie van de wereld heeft kunnen tarten. Hij moet verdwijnen, hij moet ten onder gebracht worden, wat het ook moge kosten. Reeds heeft een mijner hoofdkapiteins met uwe vrienden beraadslaagd, vrienden die thans in de gevangenis zuchten, en zijne plannen, hoe goed ook opgezet, hebben schipbreuk geleden, afgestuit zijn zij op de schranderheid van Raffles, die groter bleek te zijn dan de zijne en op de stoutmoedigheid van zijn vrienden, wie zij dan ook mogen zijn. Thans zal ik zelf tegen hem te veld trekken, en wee hem, wee hem, als hij in mijn handen mocht vallen ! Ik verwacht uw voorstellen !

Dit laatste kwam zo onverwacht, dat de kapiteins onrustig op hun stoelen heen en weer schoven en elkander met schichtige blikken aanzagen. Niemand kon antwoorden.

Het was wel een volle minuut stil geweest, toen er achter het glazen scherm een lachje klonk, doordringend en schel en daarop de stem :

— Ik had het wel gevreesd ! Ik heb u eens op de proef willen stellen, maar een minuut schijnt voor u niet voldoende te zijn, om iets te bedenken. Kapitein Take Boneski, hebt gij niets te zeggen ?

— Wat ik zou kunnen aan de hand doen, Moloch, dat zou slechts een herhaling zijn van vroegere pogingen om Raffles te vatten en hij is te schrander om, als een ezel, tweemaal over de-

zelfde steen te struikelen. Ik weet niets, ik zeg het eerlijk!

— Gij, Jim Fraser?

— Laat hem lopen, dat zeg ik! riep de dikke man uit, terwijl hij met de vuist op de tafel sloeg, zodat de anderen verschrikt naar het scherm keken.

— Wat is de bedoeling van uw woorden? klonk weer de stem, koel nu en snijdend.

— Wat mijn bedoeling is? Wel, dat wij goed zullen doen, ons zelve niet meer in de vingers te snijden. Het is heel mooi om een val op te stellen, en er het spek in te leggen, maar als je dan de pin zelf op de neus krijgt, dan begin je er aan te twifelen of je niet te doen hebt met een man, die door de duivel zelf beschermd wordt! En tegen zo iemand vecht je nu eenmaal niet!

— Je mening is dus, dat wij rustig met de armen over elkander moeten blijven zitten, en afwachten, tot hij ons Genootschap opnieuw zal hebben verdelgd?

De stem achter het groene scherm had nu een dreigende klank, maar de dikke man scheen er zich ditmaal niet door te laten beïnvloeden, en vervolgde met stemverheffing:

— Laten wij ons houden aan onze eigen onderneming! Laten wij doen of hij niet bestaat, en ik zou wel eens willen zien, dat hij ons nog kwaad doet! Wij hebben genoeg geheime plaatsen voor onze bijeenkomsten, waar hij onmogelijk kan doordringen al is hij nog zo knap, en wij kunnen doorgaan onze zaakjes te beredderen! Vroeg of laat zal hij wel in handen van de politie vallen en dan...

Maar nu viel de stem hem blijkbaar in hevige drift in de rede:

— Genoeg! Zwijg! Ik wil er niet meer van horen! Is dit de taal van een kapitein van onze bende? Vroeg of laat zal Raffles wel in handen van de politie vallen, zeg je? Men kan even-

goed op het vergaan van de wereld wachten! Vóór Raffles werkelijk door de politie gevat wordt, kan hij ons onberekenbare schade hebben betokkend! Je gemakzucht, Jim Fraser, speelt je parten! Ik geloof, dat ik reden zal krijgen, ontevreden over je te zijn! En misschien weet je wel, wat de ontevredenheid van de Moloch betekent!

Het gelaat van Fatty vertrok zich op een merkwaardige wijze en kreeg dikke rimpels en plooiën, waarin zijn te dicht bijeenstaande ogen bijna geheel verzonken.

Hij was asgrauw geworden en stotterde nu:

— Het spijt me als ik iets miszegd heb! Ik heb eerlijk mijn mening te kennen gegeven. Raffles willen vatten, dat is de zee met je handen willen leegscheppen! En omdat het onmogelijk is, daarom alleen zei ik, dat wij het niet moeten proberen en onze tijd beter moeten besteden. De zaken lijden er onder, in geen maanden hebben wij een behoorlijke, grote onderneming op touw kunnen zetten. Het begon al met de mislukking van ons zaakje met Kaldrup en zijn dochter Sigrid. Dat had ons een miljoen moeten opleveren, Raffles heeft het in de war gestuurd, en wij weten nu niet eens waar die rijke kèrel ergens zit!

— Ik weet het! hernam de Moloch koeltjes. En te zijner tijd zal ik van die wetenschap gebruik maken. Maar voor ik hem opnieuw aanval, moet er met Raffles afgehandeld zijn. En daar ik zie dat gij geen van allen enig voorstel weet te doen, zo wil ik u het mijne mededelen!

De kapiteins gingen een weinig ver-zitten en tuurden naar de glazen wand, alsof het mogelijk ware, daarachter iets te zien van de gelaatstrekken van de machtige aan allen onbekende aanvoerder, die langs allerlei geheimzinnige wegen zijn strenge bevelen ten uitvoer wist te doen brengen.

Zij begrepen, zij voelden het als het ware, als een lichamelijke aanraking, dat de Moloch op dit ogenblik zijn ogen beurtelings op hun gelaat vestigde, als om daarop bij voorbaat de indruk te lezen, die zijn woorden zouden maken.

En toen begon hij opnieuw te spreken, met datzelfde geforceerde, hoge stemgeluid :

— Wanneer men een man als Raffles wil aanvallen, dan moet men trachten in de eerste plaats zijn zwakke zijden te vinden.

— Hij heeft er geen ! riep Fatty uit.

De anderen wendden schichtig even hun hoofd in zijn richting en de jongste van de aanwezigen trilde waar hij zat.

Nog nooit was het voorgekomen, dat iemand het gewaagd had, de Moloch in de rede te vallen.

Het bleef verscheidene ogenblikken doodstil, totdat weer de stem achter het scherm klonk, snijdend als een mes :

— Wanneer mijnheer Jim Fraser nogmaals een opmerking maakt, terwijl ik aan het woord ben, dan zal ik genoodzaakt zijn, hem te bewijzen, dat er nog een reglement bestaat ! En ik vrees, als hem dit eenmaal bewezen is, op de wijze die hem bekend kan zijn, dat hij dan nooit meer in de gelegenheid zal komen zijn mond voorbij te praten. Al bekleed ik pas sedert een paar maanden deze hoge rang, ik zal, bij satan, geen inbreuk dulden op wat is vastgesteld en voorgeschreven ! Hebt ge mij begrepen ?

Jim Fraser had het maar al te goed begrepen ; dat bleek uit zijn gebukt hoofd en de plotselinge bleekheid die zijn dik hoofd had overtoegen.

De Moloch scheen even te willen genieten van de uitwerking zijner woorden en ging toen op een geheel andere toon weder voort :

— Ik zei, dat een man als Raffles slechts is aan te tasten in zijn zwakste punten. Kapitein Fraser meende daar-

op de opmerking te moeten maken, dat Raffles ze niet heeft. Ik echter houd het tegendeel vol, geen mens is feilloos. Raffles is geen halfgod maar slechts een sterfelijk mens met zeer grote begaafdheden, ik wil het wel toegeven, want ik behoor niet tot de dwazen die hun vijanden verguizen en kleineren, maar ook hij heeft zijn tekortkomingen en juist daarop moeten wij hem aanvallen !

Hij wachtte even, blijkbaar om te zien hoe de kapiteins over zijn woorden dachten en hernam :

— Die zwakheden van Raffles zijn in de eerste plaats zijn ridderlijkheid, zijn behoefte om voor de zwakken in de bres te springen, ten tweede zijn zucht naar romantiek, en ten derde, in verband hiermede, zijn behagen in avonturen, vooral wanneer zij met gevaar gepaard gaan, en hem in gedachten terug zouden kunnen voeren naar die tijden, die eigenlijk meer met zijn gehele persoon stroken, de dichterlijke middeleeuwen ! Ik ben er van overtuigd dat hij dit zelf niet aldus inziet, maar ik heb een nauwkeurige studie van zijn inborst gemaakt, en ik weet dat het zo is. Welnu, uit zijn ridderlijkheid en zijn zucht naar romantiek zullen wij het wapen smeden dat hem moet vellen ! Men zegt dat Raffles' hart gepantserd is tegen zachte aandoeningen, als de liefde eener vrouw. Wij zullen eens zien of dat pantser niet doordringbaar is. Indien hij werkelijk weerstand weet te bieden aan de onweerstaanbare bekoorlijkheden en de zachtheid van de vrouw die ik hem tegemoet zal voeren, die ik op zijn pad zal stellen, dan ben ik niet langer waard uw leider te zijn, en ik wil het veld ruimen voor een man die blijken geeft het ware karakter van Raffles beter te doorgronden dan ik het vermocht !

De stoel achter het scherm kraakte even, alsof de Moloch opstond, hij kuchte even en hernam met stemverheffing :

— Ik geloof te mogen betwijfelen of een uwer ooit heeft gehoord van de vrouw die ik op het oog heb. Welnu, ik wil u aan haar voorstellen! Zij zal aanstonds in uw midden zijn om nader met u te beraadslagen. Maar ik wil haar nu reeds met enkele woorden u doen kennen, zij is een zeer speciale beschermeling van mij en zal een waardig lid zijn van ons genootschap. Haar naam is Bianca Kirilef. Zij is de dochter van een Bulgaarse vader, die in de gevangenis gestorven is, zo goed als krankzinnig. Haar moeder was een duivelin. Ik kan het weten, want ik heb haar van zeer nabij gekend. Welnu, ik zeg u dat die vrouw een engel was, vergeleken bij het schepsel, waaraan zij het leven heeft geschonken!

Hij werd op dit ogenblik onderbroken door een plotseling, schallend lachen, dat uit de hoogte scheen te komen en zó plotseling kwam, zó onheilspellend klonk, al kwam dat lachen ook van een vrouw, dat de kapiteins daar rondom de tafel elkander met schuwe blikken aanzagen, en zich onrustig op hun stoelen bewogen.

Het was duidelijk dat daar ergens achter het scherm ditmaal nog een tweede persoon moest zijn, een vrouw, die daar zo luid en doordringend had gelachen.

De Moloch scheen met een hees keelgeluid eventjes mede te lachen en ging toen voort:

— Gij hebt haar instemming reeds gehoord! Bianca Kirilef is naar mijn inzien hier op aarde gezonden, om de mensen te verderven en meer in het bijzonder de mannen! Gij hebt natuurlijk «De Drie Muskietiers» gelezen, het werk van de oude Dumas? Gij herinnert u Lady de Winter? Gij weet hoe zij ons werd afgeschilderd als een vrouw, die een slechte inborst paarde aan een schoon uiterlijk? Ik zeg u dat zij een onnozel wicht is, een kostschoolmeisje, in vergelijking met mijn

schone discipel, die ik aanstonds in uwe kring hoop binnen te voeren. Zij is sluw als een vos, rap als een hinde, en haar beet is even gevaarlijk als die van de giftslang! Zo weet zij zich om de mensen heen te kronkelen en hen ten onder te brengen. Een glimlach van haar perst de rijkste vrek een milioen uit de grijpgrage vingers. Om een kus van haar zouden gehele volkeren elkander uitmoorden! Ja, ik weet het, dit moet u alles fantastisch in de oren klinken, gij zult aanstonds zelf kunnen oordelen, of er overdrijving is in mijn woorden. Haar heb ik voorbestemd om de strijd te gaan voeren met Raffles en zij zelf zal u aanstonds van alles op de hoogte brengen en u de plannen mededelen die wij te zamen beraamd hebben. Want weet het, dat zij de enige levende ziel is, die weet wie de Moloch is en dat gij haar gehoorzaamheid verschuldigd zijt, alsof ik zelf de bevelen verstrekt! Bianca Kirilef, gij wordt verwacht! Ik neem afscheid, neem mijn plaats in en tred binnen!

Het werd plotseling geheel donker in de kelder. Met een zacht geruis scheen het scherm even op te schuiven, er klonken bijna onhoorbare schreden, de lift schoof omhoog, het geluid stierf weg en toen het weer licht werd stond er voor het scherm een jonge vrouw, van een wonderbare, lieflijke schoonheid, als geen van die mannen, waarvan er verscheidene toch veel gereisd hadden, nog ooit had gezien.

De vrouw deed een paar stappen naar voren, glimlachte, zodat al haar prachtige sneeuw witte tandjes zichtbaar werden en zei met een stem, die zacht was en lieflijk als muziek:

— Ik ben Bianca Kirilef en ik kom u mijn hulp bieden, om John Raffles, de onvindbare gentleman-dief, dood of levend te vangen! Het liefst levend, want schoon moet het zijn, om een man als Raffles de marteldood te kunnen zien ondergaan!

Raffles maakt kennis

Raffles stond met de brief in zijn hand dichtbij het raam van zijn werk-kamer in de kleine villa die hij thans met Brand en Henderson in het Zuiden van New-York bewoonde, want de schemering begon reeds te vallen en het was niet zoo gemakkelijk het fijn kriebelige schrift van de spoorwegkoning Olaf Kaldrup te ontcijferen.

Toen hij de brief geheel had uitgelezen wendde hij zich tot Brand, die midden in de kamer in een gemakkelijke stoel zat te roken en zei :

— Ik wilde dat Kaldrup naliet, mij brieven te schrijven !

— Hoe wil je hem dat beletten? Het is vrij duidelijk, dat een man, wie je zulke grote diensten hebt bewezen behoefte gevoelt, nu en dan zijn hart bij je uit te storten ! Je hebt om te beginnen zijn leven gered, zijn dochter bevrijd en tenslotte hem een millioen dollar in de zak laten houden, hij beschouwt je natuurlijk als zijn beste vriend.

— Ik houd het niet erg op die vriendschap ! zei Raffles koel. In ieder geval is ze niet geheel en al wederkerig. Zijn dochter Sigrid is een heel lief meisje, met uitstekende karaktereigenschappen en ik ben zeer blij, dat ik haar uit de handen van de Bende van het Kwade Oog heb kunnen redden, maar hij is een hardvochtige kerel, die zijn rijkdommen heeft verkregen ten koste van veel lijden, niet van hem wel te verstaan, maar van duizenden anderen !

— Hij heeft zijn dochter zielslief, Raffles ! zei Brand zacht.

— Dat gevoel schrijf ik dan ook op zijn debet ! hernam Raffles kortaf. Het is ook ongeveer het enige aantrekkelijke in hem, als ik zijn persoonlijke moed uitzonder, die zeker evenmin te miskennen valt. Hij wil naar New-York terugkomen !

— Schrijft hij dat? riep Brand verschrikt. Maar dat is gekkenwerk, zou ik zeggen ! Hij zou zijn leven hier nog geen ogenblik zeker zijn, zolang wij de bende niet hebben ten onder gebracht. En al heb je schitterende resultaten behaald in korten tijd, de takken zijn geknot, maar de wortel is nog niet uitgegraven, de Moloch is nog niet gevonden !

— Juist en daarom is het zo onverstandig van hem de zaken te willen forceren ! Luister maar eens wat hij schrijft !

Waarde Heer Duncan !

Gij staat mij zeker wel toe, u aan te spreken met de naam, die gij mij hebt opgegeven en waaronder gij thans te New-York verblijf houdt ! Ik schrijf u, omdat ik gaarne van u zou willen weten, of het niet bijna tijd wordt naar New-York terug te keren. Ik kan volstrekt niet inzien, welk gevaar mij daar thans nog zou kunnen bedreigen en mijn dochter is het bijna met me eens. Niet geheel en al dat geef ik toe, maar ze is dan ook een vrouw ! Ik kan en ik wil niet langer van mijn zaken wegblijven, die zonder mij in de war zouden lopen, en ik verzoek u dringend, mij toestemming te geven, naar de stad terug te keren, waar al mijn denken op het ogenblik reeds vertoeft.

Ik weet zeer goed, dat ge mij zult tegenwerpen: die toestemming behoeft ge niet; maar ik zou toch niet gaarne iets doen, zonder u van te voren daarin te hebben gekend. Het is hier in El Pazo merkwaardig genoeg, als ge wilt, en mijn kind amuseert zich ten zeerste met alles wat zij hier voor vreemd ziet, maar het is toch wel beschouwd, een stad die buiten de beschaving ligt, met zijn half-Mexicaanse, half Indiaanse bevolking.

Ik zou hiermede kunnen besluiten, wanneer ge mij niet verzocht hadt, zelf

de geringste bijzonderheden te melden, die mij hier wedervaren en daarom, ofschoon ik vast overtuigd ben, dat het tijdverspilling is om het u mede te delen, schrijf ik u even, dat we hier een paar dagen geleden hebben kennis gemaakt met een charmante familie uit het Zuiden, bestaande uit vader, moeder en dochter, die voor hun plezier een rondreis door het Noorden van Mexico maken, overal waar zij het belangwekkend vinden een paar weken blijven en dan weder verder gaan. De vader is oud-gediende uit de eerste wereldoorlog en zijn naam is Henry Woodward. Het meisje, Bianca Woodward, is van een verwonderlijke schoonheid en zij en Sigrid zijn reeds de beste vriendinnen van de wereld. Ik zie dat heel graag, want Bianca is niet alleen mooi, maar een lief, zacht goedhartig meisje. Ik zal mij maar niet wagen aan een beschrijving van haar prachtige blauwe Madonna-ogen, met hun zielvolle blik, anders zoudt gij mij zeker voor een oude dwaas aanzien, wat ik ongetwijfeld zou verdienen. Meld mij eens uw oordeel over mijn terugkomst en aanvaard onze beste, dankbare groeten.

Raffles vouwde de brief langzaam dicht, en wierp een blik over de vrij grote voortuin naar de eenzaam verlate straatweg, waar hier en daar de lanterna's begonnen te pinken.

— Wat denk je te doen? vroeg Brand na enigen tijd.

— Ik blijf het gevaarlijk vinden, dat hij nu al terug komt! antwoordde Raffles peinzend. Intussen zie ik zeer wel in, dat men een man van zijn geestkracht en zijn ontembare werklust niet zonder schade zulke een lange, onvrijwillige vacantie kan opleggen. Er zal dus niet veel anders op overschieten, dan hem mijn toestemming zoals hij het noemt en blijkbaar zonder een schijn van ironie, niet langer te onthouden.

— Hij praat in deze brief niet meer over de politie, Edward!

— Misschien geneert hij zich een beetje voor zijn al te grote voortvarendeheid! Waartoe het ook nodig was dat hij vanuit El Pazo, waarheen wij hem voorzichtigheidshalve gezonden hadden, om hem buiten het bereik der New-Yorkse bandieten te houden, aan de politie hier moest verzoeken een oogje te houden op zijn huis en zijn bezit, is mij een raadsel. Hij had om te beginnen kunnen weten dat ik dat wel zou doen, en dat al dat geschrijf er maar toe moest bijdragen zijn verblijf daarginds bekend te maken juist aan die soort van lieden, voor wie het een geheim moest blijven.

— Gelukkig is hem nog niets overkomen, daarginds!

— Nog niet, maar wat niet is, kan nog komen! al wordt het dan ditmaal in ongunstige zin bedoeld. Die man schijnt niet te weten wat voorzichtigheid is, noch dat omzichtig beleid in veel omstandigheden het beste gedeelte van de moed is.

— Wat denkt je van die nieuwe kennissen?

— Wat wil je dat ik er van denk? De naam Woodward is tamelijk wel bekend in Amerika. Er zijn er zeker wel duizend van die naam. De voor naam Henry heeft ook niets, dat aanspraak kan maken op merkwaardigheid! Van de vier mannen heet er toch stellig een Henry! Intussen, van rondtoerende Amerikanen moet ik niet veel hebben! Ik weet niet wat ik tegen dat soort kan aanvoeren, om mijn afkeer verklaarbaar te maken, maar ze bestaat! Er zijn heel wat avonturiers en afzeters onder die zogenaamde Zuid-Amerikaanse toeristen!

— Ik geloof, Edward, dat je ditmaal je argwaan toch wel wat ver drijft! hernam Brand lachend.

— Zeg mij eens eerlijk, Brand, wat zullen wij doen? Wij hebben vele overwinningen behaald en zouden nu zonder gewetensbezwaren op onze lauweren kunnen gaan rusten. Hoe

denk je er over, op deze plek een streep onder de rekening te halen en haar voor afgesloten te verklaren?

— Dat zeg je toch zeker niet in ernst?

— Ik laat het van jou afhangen, Charles, of het ernst zal zijn.

— Dan weiger ik! riep 'de jongeman opgewonden. Ik heb nog geen week geleden in levensgevaar verkeerd, erger dan iemand zich kan voorstellen, door een misdadige aanslag van die schurken en toch zou ik nu liever een vinger missen, ja, mijn hand, dan de strijd op te geven tegen dat gespuis, terwijl wij op het punt staan, de overwinning te behalen!

— Nu zover zijn we nog niet, hernam Raffles glimlachend. Zolang niet ontdekt is wie de Moloch is, en ik ben de eerste om het schier onmogelijke van die taak te erkennen, zolang is het kwaad niet in de wortel aangetast en kunnen wij niet vol trots spreken: Wij kwamen, zagen en overwonnen! Maar het verheugt mij toch je zo te horen spreken! Ik wilde je slechts beproeven en mij voor een deel ontlasten van de verantwoordelijkheid die op ons hierblijven drukt. Ik stel jouw leven en dat van Henderson voortdurend in de waagschaal en...

— En jouw eigen leven, Raffles?

— Daar heb ik zelf over te beschikken.

— Wij over het onze, en wij willen het graag geven voor de zekerheid eens en voor altijd een einde gemaakt te zien aan het bestaan van de bende!

— Ik wist wel, Brand dat je er zoo over zoudt denken! hernam Raffles, terwijl hij Brand met zijn lichtendgrijze ogen recht in het gelaat zag, en zijn hand vatte.

— En wat die Kaldrup betreft, het zou mij weinig helpen of ik hem afried, weer hier terug te keren, hij moet dus zelf maar doen wat hij het beste acht.

— Ben je niet bang, Raffles, dat iemand daarginds te El Pazo je adres heeft kunnen lezen op een van die brieven die hij je zond?

— Als hij geen zeer grote onhandigheden heeft begaan, dan bestaat er geen vrees voor. Ik heb hem dringend verzocht en op het hart gedrukt zijn brieven aan mij steeds in de eenzaamheid te schrijven, er zich onder geen voorwaarde welke dan ook, van te laten afroepen, zodat onbevoegden kennis zouden kunnen nemen van de inhoud, en ze zelf op de post te bezorgen, of het door zijn dochter te laten doen. Bovendien weet je dat zijn brieven niet aan de villa hier, maar aan een Postbox op naam van Duncan werden bezorgd. Neen, van die kant kon er geen vrees voor ontdekking van mijn identiteit bestaan. En nu is het zó donker, dat wij niets meer kunnen zien, ik stel voor een wandeling te maken!

Zes dagen later vertrok Raffles zeer onverwacht naar de Mexikaansse grensstad El Pazo. Het was zo plotseling in zijn werk gegaan, dat Brand er als het ware door overrompeld was. Diezelfde morgen tegen het uur van de lunch, was er een vrij uitvoerig telegram van Sigrid Kaldrup gekomen, waarin het meisje aan Raffles mededeelde, dat haar vader plotseling vrij ernstig ongesteld was geworden, juist toen hij het voornemen had opgevat naar New-York terug te keren, en de wens had geuit, Raffles te zien (mijnheer Duncan, zoals hij in het telegram genoemd werd) in wie hij zulk een bijzonder groot vertrouwen stelde. Zijzelf zou het ook zeer op prijs stellen, wanneer haar trouwe vriend en beschermer wilde komen, want zij gevoelde zich ondanks haar nieuwe vrienden een weinig eenzaam en zelfs bevreesd, nu zij de aanwezigheid van haar vader moest derven, die zijn kamer en eigenlijk zelfs zijn bed volstrekt niet mocht verlaten.

Na de ontvangst van het telegram

had Raffles geen seconde gearzeld, dadelijk alles voor de reis in gereedheid te gaan brengen, daar hij zijn hulp aan Kaldrup toegezegd had totdat hij volkomen buiten gevaar zou zijn.

Raffles nam geen andere voorzorgen dan zich van zijn beste revolver te voorzien en toog 's middags reeds op reis om met een slaapwagen die nacht en nog verscheidene nachten daarna door te reizen, en, als alles goed ging, zes dagen later, misschien vijf, te El Pazo aan te komen.

Maar toen Raffles een uur het huis uit was, na Brand op het hart te hebben gedrukt gedurende zijn afwezigheid niets op eigen gezag tegen de bende te ondernemen en rustig zijn terugkomst af te wachten, toen hij de zaak aan Henderson uitlegde, toen werden er in de kleine villa geheel andere klanken vernomen!

Want de reus liep bulderend heen en weer, zijn zware vuisten gebald, en bezwoer bij alles wat hem lief was, dat zij Mylord niet hadden mogen laten gaan, want dat hem daarginds onder dat bruine ontuig, zoals hij de Mexicanen niet zeer vleidend noemde, zeker een onheil zou dreigen.

Zijn ongerustheid stak Brand aan, die al zijn angstige voorgevoelens bij zich voelde wakker worden, en het einde van het spel was, dat de beide mannen een kwartier later in allerijl met de strikt noodzakelijke bagage naar het station reden, waar zij weliswaar te laat aankwamen om de nachttrein nog te halen, maar niettemin in de volgende trein stapten, al zou die hen slechts tot Baltimore brengen, voortgesleept als ze eensklaps werden door de onweerstaanbare aandrift zich te verplaatsen in dezelfde richting welke Raffles enige uren te voren was ingeslagen.

Zij hadden geen naam en geen vorm kunnen geven aan hun angst, maar hij bestond, en daar zij er niet tegen konden strijden, moesten zij wel handelen!

Henderson noemde het telegram kortweg gefantaseerd, bestemd om

Raffles in een valstrik te lokken en al ging Brand niet zover, al zag hij het gevaar dat Raffles dreigde, nog slechts als een vage schim, ook hij gevoelde dat er iets in de lucht hing, dat rampen voorspelde...

Raffles reisde intussen voort, dag-in, dag-uit, zonder het minste vermoeden dat zijn beide trouwe vrienden hem op de voet zouden volgen, nu eens met een tussenruimte van slechts weinige uren, dan weer met een speling van een kwart etmaal.

Een enkele keer, dat was in Oklahoma, zaten zij hem zo dicht op de hielen, dat de express waarin Raffles zat, slechts een oponthoud van een uur had behoeven te hebben, om hem te kunnen achterhalen. Maar hij wist daar niets van, en hij zou het pas later vernemen.

Hij zat rustig in zijn eerste klas coupé, zonder heel veel aan de heer Kaldrup te denken en verdreef zich de tijd met kijken uit het brede raam, naar het prachtige landschap, hetwelk de trein doorijlde, kaartspelen met zijn medereizigers, wanneer het landschap eentonig werd, slapen en lezen.

Maar de vijf dagen verstreken en tegen de middag van de zesde dag stapte Raffles uit de trein, op het perron van het tamelijk smerige station van El Pazo, waar hij onmiddellijk omringd werd door een troep luid schreeuwende en schijnbaar dreigende, tot de tanden gewapende bandieten, met vervaarlijk zwarte snorren en geweldige punthoeden, die zijn ervaring echter dadelijk stempelde tot wat zij werkelijk waren, eerbare, brave kruiers!

Hij baande zich met zijn klein handvalies niet zonder veel moeite een weg door die lieden heen die allen hun handen naar zijn bagage uitstrekten en elkander met woorden en gebaren te lijf gingen, en wilde het station al ver-

laten, toen een ranke meisjesgestalte hem tegemoet trad, welke hij aanstonds herkende.

Het was de blonde Sigrid Kaldrup, een beetje bleker dan anders, die hem haastig tegemoet trad en hem de kleine hand toestak.

— Gij hier Miss? vroeg Raffles verbaasd en ook ongerust. Er is toch niets ernstigs gebeurd?

— Neen, de toestand is stationair. Er bestaat geen onmiddellijk gevaar. De dokter is er een uur geleden nog geweest. Ik ben heel blij dat u gekomen zijt. Eigenlijk had ik er wel wat op gerekend. Gij zijt altijd zo hulpvaardig.

Zij zei de zinnen op korte, afgebeten wijze, als iemand die zeer zenuwachtig is.

Raffles keek haar een ogenblik hoofdschuddend aan, met de kleine hand nog altijd in de zijne en zei toen ernstig:

— Was het wel verstandig uw vader alleen te laten?

— Er is een verpleegster bij hem! En Bianca is er ook. Zij is mij van heel veel nut geweest in die akelige tijd. Ik zou niet weten wat ik had moeten doen als ik haar steun niet gehad had. Ik ben naar het station gekomen omdat ik de spanning niet langer kon uithouden.

— Dat is heel aardig van u, maar toch, ik had liever gewild dat gij te huis waart gebleven. Welke naam draagt de ziekte van uw vader?

— Dat weet de dokter nog niet goed. Hij weet niet wat hij er van maken moet. Het is een soort van koorts, niet heel erg hoog, en hij ijlt dan ook volstrekt niet, maar hij kan bijna niet lopen en zich nauwelijks bewegen. Wij dachten eerst aan een beet van een steekvlieg, want sommige mensen kunnen daar heel slecht tegen, maar daarvan is geen spraak.

— Vreemd! mompelde Raffles half voor zich heen. Is dat zo onverwacht opgekomen?

— Ja, heel onverwacht, hij had 's ochtends nog vrolijk met mij gewandeld, 's middags kregen wij bezoek van de Woodwards, en 's avonds na het diner klaagde hij over hevige pijn in het hoofd, neiging tot braken en duizeligheid.

— Had hij dat ooit vroeger gehad?

— Nooit!

— Bleven de Woodwards dineren?

— Ja, maar zij zijn natuurlijk spoedig weggegaan, toen vader zich zo onlekker ging gevoelen. Maar Bianca kwam de volgende morgen dadelijk horen hoe het met hem stond.

— Wanneer kwam de dokter?

— Laat in de avond! Vader wilde er eerst niets van horen en ik was wel verplicht, op mijn eigen houtje om een dokter te telefoneren.

— Uw vader had immers plannen gemaakt om terug te keren?

— Ja, wij zouden juist de volgende dag naar New-York zijn teruggegaan.

— En dat werd hem toen belet door die plotselinge ziekte? vulde Raffles de zin aan.

De villa, welke Kaldrup gehuurd had, bevond zich op nauwelijks tien minuten lopen van het station in een der buitenwijken.

Toen de villa, een wit gebouw, met slechts een enkele verdieping en waartoe en groot terras toegang gaf, in het gezicht kwam, zei Raffles, terwijl hij haastig het hoofd ophief:

— Waren de Woodwards van plan in uw gezelschap naar New-York terug te keren?

— Ja. Zij begonnen genoeg te krijgen van het rondtrekken en verlangden naar huis.

— Ik meende dat zij uit het Zuiden waren?

— Dat zijn zij ook, maar tegen de herfst gaan zij altijd naar New-York, om daar tot de volgende lente te blijven.

— Zij schijnen dus nu hun oorspronkelijk plan gewijzigd te hebben?

— Ja, Bianca wilde volstrekt de dag afwachten dat vader weer helemaal beter zou zijn.

— Hoe kwam u er toe, mij het telegram te zenden?

— Dat heb ik uit eigen beweging gedaan.

— Weet ge dat heel zeker? Denk eens goed na!

— Laat ik eens kijken, wacht, ik weet wel dat Bianca mij vroeg, of vader in het geheel geen bloedverwanten of intieme vrienden te New-York had, die ik moest waarschuwen!

— En hebt ge toen mijn naam genoemd? vroeg Raffles snel.

— Hoe kunt ge zoiets denken! riep het meisje op verontwaardigde toon.

Ik heb in het geheel geen naam genoemd!

— Maar daarop hebt ge dadelijk het telegram verzonden?

— Bijna onmiddellijk!

— Zijt ge alleen naar het postkantoor gegaan?

— Ja, alleen. Maar waarom vraagt ge mij dat alles toch? Wat is de bedoeling van al uw opmerkingen?

— Dat kan ik u zelf nog niet zeggen, Miss Sigrid! Er is alleen iets zo raadselachtigs in dat plotselinge ziektegeval. Nu, wij zullen wel zien, hier is het huis!

Beiden betraden het bordes en op de bovenste trede trad hun Bianca Woodward tegemoet, Sigrid stelde haar onmiddellijk aan de nieuwe bezoeker voor onder de naam van Duncan en Raffles moest bekennen, dat hij zelden een vrouwelijk schepsel van zulk een lieflijke betovering had gezien, als dit wondermooie, blonde meisje met haar diep-blauwe ogen, die hem met zulk een zachte glans aankeken.

Brand en Henderson kijken goed uit!

Wij zeiden reeds dat Brand en Henderson tijdens hun zo plotseling ondernomen reis naar El Pazo herhaalde malen de trein waarin Raffles zat, met slechts weinige uren tussenruimte, en soms nog minder benaderden.

Twee malen had Brand er aan gedacht, de treinreis te onderbreken, en een snelle auto te huren, maar hij had het plan weder op moeten geven, wel beseffend dat zelfs een renwagen op de tamelijk slechte wegen in het Zuiden niet in staat zou zijn, een bliksemtrein in te halen, die met een snelheid van meer dan honderd km. per uur voortstoot.

Toch was er nog iets anders, dat Brand er van weerhield, zijn plan ten

uitvoer te brengen en dat was de vrees, dat Raffles wel eens volstrekt niet ingenomen kon zijn met zijn bemoeiing.

Waarop steunde zijn onverwacht vertrek ook anders dan op vage vermoedens, die wel eens geen reden van bestaan konden hebben, die feitelijk op niets berustten?

Het was immers zeer wel denkbaar, dat de spoorwegkoning Olaf Kaldrup te El Pazo inderdaad ziek was geworden! Hij mocht dan een krachtig man zijn, hij was toch niet jong meer, en zelfs het sterkste gestel was niet bestand tegen de invloed van het klimaat daarginds dat zich vooral doet gelden bij de overgang van zomer in herfst, als kwaadaardige dampen uit

de moerassen opstijgen, en de geduchte steekvliegen hun fatale arbeid verrichten.

En dat zijn dochter dan op verzoek van haar vader de man liet ontbieden die hem op zeer duidelijke wijze zijn bescherming had getoond, inplaats van een beurskennis, die er zich al bitter om zou bekommeren of hij levend of dood was, wat school daar eigenlijk voor bijzonders in?

Toch kon Brand zijn ongerustheid onmogelijk van zich afzetten. Het telegram, die onverwachte ziekte, die reis van Raffles naar een stad ver buiten het grote verkeer gelegen, aan de Mexikaanse grens en waar iedere misdaad zeer gemakkelijk in het geheim kon worden gepleegd, het kon hem niet loslaten, terwijl Henderson letterlijk geen rust of duur meer had en de beide mannen hadden dan ook het besluit genomen, in ieder geval naar El Pazo door te reizen, en daarginds over Raffles te waken, zonder zich echter aan hem te vertonen.

En reeds de naaste toekomst zou leren, hoe goed zij vooral aan dat laatste gedaan hadden...

Zij bereikten de stad, waar Kaldrup en zijn dochter verblijf hielden, omstreeks drie uur, nadat Raffles er was aangekomen, dat wil zeggen tegen het vallen van de avond.

Zij waren vermoeid en hongerig, maar toch was hun eerste werk, zich voorzichtig te gaan overtuigen van de plek, waar de witte villa van de spoorwegkoning gelegen was.

En pas toen zij zich met eigen ogen overtuigd hadden, en het witte huis uit de schemering hadden zien opdoemen, keerden zij naar de stad terug, en een kwartier later was er van de elegant gekleden toerist en van zijn bediende niets meer over!

Want toen hadden zij zich, in een der achterbuurten, in een winkeltje van een Poolse Jood, die er niet aan dacht, naar hun beweegredenen te

vragen, omdat hij een zeer goed zaakje deed, ontdaan van die klederen, die hier onbruikbaar zouden zijn, en zich gestoken in de tamelijk versleten dracht van een Mexikaanse gauchos.

Het is waar dat alleen Brand een weinig Mexikaans sprak, voldoende om zich verstaanbaar te maken, en dit had achterdocht kunnen wekken, ware het niet dat er zich vooral in de maand September onder gauchos heel wat mannen van andere nationaliteit bevinden om wie de haciendahouders als het ware vechten, in de tijd van de «round-ups», wanneer op iedere hoeve de tienduizende stuks hoornvee van heinde en verre door de koeienjongens op hun snelle paardjes moeten worden bijgedreven in de kraal, opdat de in dat jaar geboren kalveren voorzien zullen kunnen worden van het brandmerk van de eigenaar.

Bepaald vertrouwenwekkend zagen de beide mannen er na hun gedaantewisseling niet uit, met hun rode trui vol vlekken, hun wijde broek van leder, aan de voorkant en terzij met schapenvacht bekleed, de grote vierkante zakdoeken, die in een punt op hun rug neervielen en hun suikerbrood-vormige hoeden.

Met een zeer eenvoudig maar afdoend middel, rode pijpjaarde, hadden zij hun gelaat een rood-bruine kleur weten te geven, alsof het maanden lang door de zon verbrand was geweest en hun wenkbrauwen en oogharen met zwart krijt aangezet.

Dit alles was vrij primitief. En Raffles zou zeker met zulk een soort van vermomming geen genoegen hebben genomen, maar het was voor deze gelegenheid meer dan voldoende, en de middelen ontbraken hun ook, meer zorg aan hun verkleeding te besteden.

Het behoeft ternauwernood te worden gezegd, dat beiden op de rechterheup in een lederen holster, een van die zware colts droegen, die de voorname uitrusting van de koeien-jon-

gens vormen, en hen maar hoogst zelden verlaten, zelfs niet in de steden, waar zij ze toch zeker niet behoeven te gebruiken tot afweer van «coyeten», wild geworden stieren en hier en daar zelfs nog beren en ander verscheurend gedierte.

In een wijnhuis, waar zij een schraal maal gebruikten en dat tevens een soort logement bleek te zijn, konden zij onmogelijk spreken over de zaak die hun gedachten zozeer bezig hield, want zij waren omringd door een groot aantal gauchos, waarvan het in de stad El Pazo op dat ogenblik scheen te wemelen en die binnen enkele weken, dagen wellicht naar alle richtingen gestoven zouden zijn om hun inspannend, moeilijk beroep te gaan uitoefenen, in dienst van deze of gene rijke veehouder, die soms drie of vier honderd drijvers tegelijk aannam.

Nu en dan werd er een nieuwsgierige vraag tot hen gericht, waarop Brand met een paar nietszeggende antwoorden bescheid gaf.

Er was slechts een zaak waarvoor hij bevreesd was, dat zijn reusachtige gezelschap, die in een prikkelbare gemoedstemming was, ruzie met een van deze mannen zou zoeken op een ogenblik dat men zeer slecht gekozen moest achten.

Henderson scheen dit zelf wel te begrijpen, want hij bleef zwijgend dooreten ondanks de geduldige pogingen van een paar beschilde dames, met zeer korte rokken en brutale oogopslag, zoals men ze plotseling bij dozijnen kan zien komen opdagen op alle plekken, waar zeer veel mannen bijeen zijn, die binnenkort zeer veel geld zullen verdiend hebben, om hem aan het praten te krijgen.

Maar nu en dan moest toch een gevoelige trap op zijn tenen onder de tafel of een waarschuwende blik van Brand over diens wijnglas heen, hem ervan terughouden, woedend op te springen en zijn mening te zeggen aan een van die kerels, die hem schenen te bespotten.

Toen zij hun maaltijd beëindigd hadden en voor die nacht een onderdak in hetzelfde logement hadden weten te krijgen, wat moeilijk genoeg was gegaan staken zij een van die dunne, goedkope en zeer lange Mexicaanse sigaren op, die naar vochtig, brandend stro smaken, verlieten het het wijnhuis, en richtten als bij onderlinge afspraak hun schreden naar de buitenwijken, en gingen de weg op, die naar de villa van Kaldrup voerde.

Het was reeds volkomen duister, en de verlichting liet hier heel wat te wensen over, maar zij hadden zich de weg in het geheugen geprent en behoefden er dan ook geen enkele keer naar te vragen.

Zij kwamen slechts nu en dan een koeienjongen tegen, zijn arm verliefd om de leest van een meisje geslagen, en die volstrekt niet op iets anders lette, maar toen zij het witte huis op zo wat honderd passen genaderd waren, bevonden zij zich volkomen alleen.

Het huis lag op een lage heuvel, bij de dertig meter van de weg, en Brand maakte aanstonds de opmerking, dat Raffles ook weder bij de keuze van dit verblijf een bewijs had gegeven van zijn doorzicht en niets over het hoofd ziend beleid.

Immers, uit een strategisch oogpunt gesproken was het huis zeer gunstig gelegen. Men kon van alle vensters uit de omtrek goed overzien en het was schier onmogelijk het gebied van de villa te betreden zonder dat het werd opgemerkt, tenminste overdag en evengoed in die talrijke, heldere maanachten, zoals Mexico er zove'en telt.

Want een zeer groot grasveld strekte zich aan de voorzijde van het huis uit en een grote moestuin vormde de achterzijde.

Een ogenblik stonden de beide mannen onder het dichte gebladerte van een tamarindeboom aan de kant van

de weg naar het huis te kijken tot Brand begon :

— Ik meen dat ik licht zie branden in de kamer op de eerste verdieping, Henderson?

— U heeft goed gezien, mijnheer Brand, er schijnt nog licht door een kier van het gordijn. Geloof u dat Mylord daar op het ogenblik binnen is?

— Dat is heel moeilijk te zeggen, beste James, maar ik acht het niet onwaarschijnlijk, gaf Brand ten antwoord. Hij zal wel op de villa gedineerd hebben en nu aan het ziekbed zijn.

— Ziet u iets verdachts?

— Volstrekt niet! Het is hier doodstil en ik zie niets bewegen, in de buurt van het huis!

— Willen wij trachten, wat naderbij te komen? Ik beloof u dat ik zeer voorzichtig zal zijn.

Maar Brand had van die voorzichtigheid van Henderson zijn ervaring. Hoezeer de reus zich ook inspande, om zijn aanwezigheid niet te verraden, hij kon er niets aan doen dat zijn zwaar lichaam takken deed afbreken en dat zijn grote voeten dorre twijgjes deden kraken en bladeren deden ritselen. Hij legde de reus dan ook de hand op de schouder en zei :

— Je blijft hier wacht houden, James, en ik zal eens alleen gaan zien hoe de zaken daarginds staan, verroer je niet totdat ik terug ben gekomen. Ga wat verder op zij staan, daar, terzijde van de weg, men mag je hier niet zien.

Henderson dacht er niet aan een tegenwerping te maken, want hij had geleerd te gehoorzamen. Hij wist het, hij kon slechts het uitvoerend element zijn, en moest het plannen beramen aan anderen overlaten.

Hij trok zich zover mogelijk terug tussen het geboomte, dat hier de weg omzoomde, hurkte ineen, na zijn sigaar te hebben weggeworpen en wachtte totdat Brand zou terugkeren.

Deze sloop bukkend voort, telkens voorzichtig ophoudend om te luisteren in de richting van het witte huis, dat er zo vreedzaam uitzag in het licht van de maan, die zoeven door de wolken was heen komen-gluren.

Hij kon daardoor wat beter zien, maar het dwong hem tevens tot grotere voorzichtigheid omdat hij zelf nu ook meer zichtbaar werd.

Hij had binnen vijf minuten de hoek bereikt van de erf, in welk midden zich het huis verhief dat aan de zuidzijde beschaduwd werd door hoge mango's.

Het gras van het gazon begon reeds te verdorren en gele tinten te vertonen. Het was in geruime tijd niet gemaaid en Brand leidde er uit af, dat Kaldrup zich zeer weinig bekommerd had om het uiterlijk van een verblijf dat slechts van zeer tijdelijke aard zou zijn.

Intussen kwam de lengte van het gras Brand goed te pas om zich tot over geruimen afstand ongezien te kunnen voortbewegen in de richting van het huis.

Hij had de lastige hoed in handen van Henderson achtergelaten en bewoog zich kruipend vooruit, nadat hij over de lage heg was gestapt, die de erf van de weg scheidde. Hij naderde het witte huis van terzijde. Maar eensklaps wierp hij zich plat op de grond en tuurde aandachtig naar de zijvleugel, die juist op dat ogenblik door het licht van de maan werd bestraald. Hij meende daar een vage gedaante te zien, die zich langzaam heen en weer bewoog.

Het kon natuurlijk een van de bedienden zijn, die iets op het erf had te zoeken, maar een ogenblik later reeds moest Brand deze mening prijs geven, want de gedaante verrichtte iets wat zeker geen huisknecht, althans op dat tijdstip, zou hebben gedaan.

Zij plaatse namelijk een ding, dat er uitzag als een kort laddertje, tegen de stam van een dikke, zwaargetakte boom, waarvan enkele dikke twij-

gen tot boven het zijbalcon reikten, klom er op en verdween voor een oogenblik in de duisternis van het dichte gebladerte.

Bijna op hetzelfde oogenblik gingen de grote balcondeuren open, op dezelfde plek waar Henderson en Brand zoeven het lichtkiertje gezien hadden, een brede bundel goud licht stroomde naar buiten en tegen dat lichtende vierkant staken nu zeer duidelijk drie personen af, waarvan er twee vrouwen waren en een man.

Ofschoon het volkomen onmogelijk was op die afstand en tegen het licht in, de gelaatstrekken te onderscheiden, begreep Brand aanstonds, als bij intuïtie, dat de man die daar zoeven uit de kamer op het balcon getreden was, in gesprek met de beide dames, Raffles moest zijn.

Hij hief heel voorzichtig het hoofd een weinig op, want hij zag zeer wel in dat degenen die zich daar op het balcon bevonden het grasveld moesten kunnen overzien en dat zij hem wellicht in het reeds geel wordende gras, maanden lang door de zon geroosterd, zouden ontdekken.

En eensklaps zag hij weer de gedaante terug, die schrijlings gezeten was op een dikke tak en zich heel langzaam voortbewoog, in de richting van het balcon.

Een hevige schrik deed Brand voor een oogenblik half versuft neerliggen. Want er kon nu niet langer aan getwijfeld worden, het was op Raffles' leven gemunt. Maar bijna onmiddellijk herstelde hij zich.

Hij maakte zich zo klein mogelijk, haalde diep adem, opende de mond en een oogenblik later stegen uit het gras de heldere, parelende klanken van de merel omhoog.

De merel is een vogel, die men in Mexico niet moet zoeken.

En de man daarginds op het balcon scheen dadelijk te weten, wat hij van dat ongewone, nachtelijke gezang had te denken. Want hij nodigde de dames met een haastig gebaar uit om naar binnen te gaan, deed een paar stappen terzijde, een schot knalde en de gedaante op de tak tuimelde met een schreeuw van een hoogte van acht meter op de grond.

Bianca spant hare netten

Slechts weinige oogenblikken nadat het schot gevallen was, geraakte de gehele villa in rep en roer. Raffles stond nog een oogenblik over de leuning van het balcon heengebogen en zag dat de man, die hij getroffen had, en die blijkbaar zwaar gewond was, zich nog eens oprichtte, wankelend een paar stappen deed, toen tegen de stam van een andere boom ging leunen en poogde zijn revolver te voorschijn te halen, tenminste hij bracht de hand naar zijn zak. Maar hij had er de kracht niet meer toe, want hij gleed langs de stam omlaag en bleef roerloos liggen.

De twee dames, Sigrid en Bianca,

kwamen vlug, met bleke gelaatstrekken, het balcon weder oplopen, dat zich aan drie zijden rondom het huis uitstreckte, maar Raffles dreef ze haastig, met een waarschuwend opgeheven hand, weder in de kamer terug, en zei op gedempten toon:

— Gij moogt hier niet blijven! Het is al te gevaarlijk! Het schijnt dat er hier verdachte elementen in de buurt zijn.

Hij en Sigrid hadden een snelle blik gewisseld en het was alsof zij elkander aanstonds begrepen.

Die man in de boom was natuurlijk niet een gewone inbreker geweest,

want die zou het stellig niet wagen reeds zo vroeg in de avond zijn slag te slaan, terwijl het licht nog brandde, maar heel zeker een Lid van de gevreesde bende.

Indien dit echter zo was, hoe kon het dan verklaard worden dat de schelmen reeds nu wisten waar Raffles zich bevond? Hoe kon het hun ter ore zijn gekomen dat hij zich op reis ging begeven, hoe wisten zij de plaats van bestemming?

Dit alles ging bliksemsnel door het hoofd van Raffles, terwijl hij een haastige verstolen blik wierp op het wonderschone meisje, dat met een bleek gezichtje, en blijkbaar hevig verschrikt, met de kleine handen over de borst gevouwen in de deuropening stond.

In enkele seconden ging er heel wat voorbij aan de gedachten van de Gentleman-Inbreker! Hij stelde zich opnieuw alle vragen die hij reeds aan Sigrid had voorgelegd, terwijl zij van het station naar de villa van haar vader liepen en waarop het antwoord hem niet bereidigd had. Hij herzag zich weder aan het ziekbed van Olaf Kaldrup, die daar nederlag, ten prooi aan een kwaal waarvan Raffles zich, met al zijn medische kennis, die stellig niet gering was, niet aanstonds een voorstelling kon vormen. De man had koorts, ongetwijfeld, maar waar kwam zij vandaan? Waarom leed hij? Hij klaagde over een branderig gevoel in de maag, over kloppende slapen, over zijn tong als leder, maar dit alles kan het uitvloeisel zijn van verscheidene ziektegevallen.

Raffles had de vraag gesteld, of de dokter het bloed reeds onderzocht had, en dit was ontkennend beantwoord. Er verliep toen geruime tijd, alvorens hij zelf het nodige had kunnen voorbereiden, om een paar druppels bloed te onderzoeken en juist wilde hij daartoe overgaan, toen de welbekende waarschuwingszang van de merel eensklaps zijn oor trof.

Hoe Brand daar zo plotseling had

kunnen verschijnen, wat hem bewegen had hem te volgen, hij kon het zich niet voorstellen, maar hij was daar ergens in de duisternis, daaraan mocht hij geen ogenblik twijfelen, de melodie was hem maar al te goed bekend. Onmiddellijk daarop had hij de gedaante van de kerel op de boomtak gezien, het gevaar begrepen en gevraagd.

En nu stond hij reeds weder in het vertrek, sloot de deuren zorgvuldig en stelde Kaldrup gerust, die op een brede rustbank lag uitgestrekt, met een gelaat dat grimmig stond van ongeduld over zijn ziekte en verlangen om te weten wat er geschied was.

— Maar voor de drommel, zit dat tuig dan overal? riep de spoorwegkoning toornig uit, om, op een snelle, waarschuwende blik van Raffles, brommerig te vervolgen:

— Gekheid! Voor Miss Bianca behoeven we geen geheimen te hebben, wat dunkt jou, Sigrid?

Het meisje kleurde bij die zo plotselinge, nog al tactlooze vraag, en stotterde:

— Ik weet niet... er zijn toch wel dingen, vader die... Mijnheer Duncan zal het misschien niet graag willen, dat er gesproken wordt over...

Maar reeds had Bianca een stap naar de deur gedaan en zei met haar heldere lieflijke stem:

— Wanneer gij soms dingen te bespreken hebt, die niet voor andere oren bestemd zijn, ik heb hiernaast mijn boek laten liggen, dat ik graag zou willen uitlezen? Mag ik na een kwartiertje nog eens binnenkomen om te horen hoe het onderzoek van het bloed is afgelopen?

— Met genoegen, Miss! antwoordde Raffles en ondanks zichzelf moest hij vol bewondering nog eens zien naar dat schone gelaat, als gebeeldhouwd door een Griekse kunstenaar, met zijn regelmatige trekken en zijn diepglanzende blauwe ogen.

Maar als hij haar nog eens had kunnen zien toen de deur achter haar gesloten was, zou Raffles zijn oordeel aangaande haar uiterlijk nog wel gewijzigd hebben!

Want nu hief zij twee krampachtig gebalde vuisten tegen de deur op en het schone gelaat was plotseling op een demonische wijze vertrokken, en toen zij zichzelf in de kleine vuisten beet en een sissend geluid over de witte tandjes kwam, toen geleek zij veel op een roofdier, dat voor het eerst uit de wildernis in een ijzeren kooi is overgebracht.

Een paar malen liep zij op en neer in het grote vertrek, onhoorbaar als een panter, en heel zacht kwamen de woorden als met moeite uitgestoten over haar rode lippen:

— Die ezel, die driewerf vervloekte ezel! Wat had hij hier te maken? Wat richtte hij uit op die boom? Wilde hij soms zien of ik mijn werk wel goed deed? O, ik kan het denkbeeld niet verdragen dat die man alles wellicht kan hebben bedorven! Maar gelukkig, ik ben er nog en je zult mij niet ontsnappen, Raffles, nu ik in hetzelfde huis ben als jij. Dat ik geen revolver, geen dolk bij mij droeg vanavond! Ik geloof niet dat ik gearzeld zou hebben je op het balkon te doden, onverschillig wat er de gevolgen van zouden zijn! En wat hadden ze ook kunnen wezen? De oude Kaldrup ligt, dank zij mijn middeltje, dat ik hem tersluiks heb weten in te geven, machteloos op zijn bed, en zijn domme gans van een dochter zou mij zeker niet hebben kunnen tegenhouden.

Toen zij haar alleenspraak voltooid had, stond zij juist stil voor een spiegel en zag daarin haar verwrongen gelaat weerkaatst.

Heel zachtjes lachte ze even en even plotseling als zij gekomen was, verdween die wraakzuchtige uitdrukking weer, en maakte plaats voor haar lief-taligste glimlach.

— Zo mag hij je niet zien, Bianca!

fluisterde zij zacht. Bedenk, dat dan alles verloren zou zijn. Hij koestert nog geen argwaan en hij zal ze ook niet koesteren!

Zij ging enige malen peinzend heen en weer, de linkervuist in de zijde gesteund, het mooie hoofd op de borst geneigd en met de kin in de vingers van de rechterhand, stond zij dicht bij de deur weer stil en mompelde:

— Er is een ding dat ik niet begrijp! Hoe was het mogelijk, dat Raffles de aanwezigheid van die ezel in de boom, die nu zijn verdiende loon heeft gekregen, bijtijds heeft ontdekt? Het lijkt waarlijk wel, of hij over een zesde zintuig beschikt. Komaan, ik zal eens gaan zien of de anderen zich niet hebben laten afschrikken door dat schot en nog op hun post zijn, waar ik hen heb neergezet! Tien minuten is daarvoor voldoende. Daarna zullen we eens gaan horen hoe 't staat met het bloedonderzoek! Ontdek jij maar, knappe dokter Raffles, dat hem een boosaardig drankje is ingegeven! Niemand zou het immers willen geloven, als iemand durfde volhouden dat de lieve, de engelreine, de zachte Bianca het had gedaan.

Zij lachte eventjes voor zich heen en verliet het vertrek. Zelfs het scherpste oor zou niets hebben kunnen horen van het openen en sluiten van de deur.

Het was duidelijk dat het schepsel in dit huis reeds volkomen thuis was, want zij aarzelde geen seconde, maar liep de gang teneinde, daalde de trap af, en verliet de villa aan de achterzijde, na van een haak naast de achterdeur, een lange zwarte mantel met kap te hebben genomen.

Bij de deur bleef ze een ogenblik spiedend rondzien, bracht toen twee vingers van de rechterhand aan de mond en liet een eigenaardig, zacht-sissend gefluit horen, dat zeer veel geleek op het geluid, dat wordt voortgebracht door een kwaad gemaakte slang.

Het sein, want dit was het ongetwijfeld, werd onmiddellijk uit de duisternis beantwoord. Zij liep behoedzaam voort in de richting waarvan het kwam en liep daartoe de moestuin in. Ook hier was zij klaarblijkelijk reeds verscheidene malen geweest, want zij ging met vlugge stappen verder, zonder zich ooit te vergissen, langs de duistere smalle paadjes, tot zij een vijftigtal stappen verder stilhield bij de heg, die hier de tuin afsloot, en opnieuw dat zachtsissende gefluit liet horen.

Dadelijk dook er een gestalte uit de duisternis op, alleen herkenbaar als een man aan de grote sombrero die hij droeg.

— Ben jij het, Jack? vroeg de jonge vrouw zachtjes. Kom wat dichterbij, dat ik niet zo hard hoef te praten. Ik ben blij dat je niet bent weggelopen!

— Wat was dat voor een schot? vroeg de man brommend. Welke idioot heeft het gelost?

— Dat deed onze vriend Raffles! antwoordde Bianca sarcastisch.

— Wat is dat? riep de man verschrikt uit. Het schot was toch niet op jou bedoeld?

— Ben je niet wijs? Hij houdt mij voor de beste vriendin van Sigrid en ik geloof waarachtig dat hij een tikje verliefd op me is!

— Binnen drie uren? vroeg de man spottend. Dat is knap. Ga met je witte gezicht uit de maan weg, het is uit het huis misschien goed te zien! Houdt het, zoals ik, in de schaduw. En vertel me voor wie dat schot bedoeld was.

— Op een van je eigen mannen! Ik heb niet kunnen zien wie het was!

De ander maakte een gebaar van ontsteltenis, en foeterde woedend:

— Wat is dat nu? Wat heeft hij dan gedaan? Waar zat hij?

— In de boom! Ik weet niet wat hij wilde, maar ik denk dat hij ongedul-

dig werd en zich wilde overtuigen, hoe de zaken daarbinnen liepen! Hij vond misschien wel dat het te lang duurde.

— Maar voor de duivel, hoe kon Raffles weten dat hij daar zat?

— Dat is meer dan ik je zeggen kan! Hij wist het, hij schoot, en hij raakte de arme drommel goed, laat dat je voldoende zijn! Intussen moet er gehandeld worden, vannacht nog! Ik had het mij anders voorgesteld, ik had liever geen geweld willen gebruiken, en als het had gekund had ik Raffles het allerliefst naar New-York terug willen vergezellen en daar zouden we hem dan een warme ontvangst bereid hebben, want ik verzeker je dat ik hem niet meer losgelaten zou hebben, totdat ik hem op de pijnbank zag liggen!

— Dat wordt lastig, nu missen wij een man! bromde de man, die als Jack was aangesproken. Wat moet er dan nu gedaan worden?

— Ik moet binnen vijf minuten weer in huis zijn! Jij gaat onmiddellijk de anderen waarschuwen en zegt dat ze zich gereed moeten houden om het huis binnen te dringen. Staan de auto's klaar?

— Natuurlijk! bromde de man. Als de jongens maar niet zijn weggelopen.

Hij kon zelfs in de duisternis de ogen van de vrouw zien vlammen van toorn en wraakzucht, toen zij ten antwoord gaf:

— Als dat waar mocht zijn, laten zij zich dan voor mij in acht nemen! Bianca laat niet met zich spotten en zij zou het niemand vergeven, ook haar dierbaarste vriend niet, als zij haar aan de vooravond van haar zegepraal, door hun vlucht, hun lafheid of hun domheid, belet hadden, haar plan ten uitvoer te brengen.

— Laten we dan maar aannemen dat zij nog op hun post zijn, wat dan verder?

— Je weet waar ze zijn, twee aan

de Noordzijde van het huis bij de auto's een bij de moestuin, dat ben jij! Twee aan de Zuidzijde en daarvan is er een neergepapt en dan nog drie aan de overkant van de weg, aan de voorzijde van het huis. Verzamel er onmiddellijk zoveel als je kunt, ik zal je binnenlaten en we overvallen hem! Hij moet knapper zijn dan ik hem taxeer, als hij aan vier, vijf sterke mannen weerstand kan bieden! Knevel en bindt hem stevig en dan met hem naar de auto en weg!

— En de Kaldrups?

— Om de oude heer behoef je je niet te bekommeren, want die ligt nog steeds als een blok hout op zijn rustbed, dank zij mijn drankje, ha, ha! En wat de domme gans betreft, nu, die telt in het geheel niet mee, en als het nodig mocht zijn zal ik wel met haar afrekenen! Bedenk dat de bende nog altijd een appeltje met haar te schillen heeft, en dus, als het uitvoerbaar is, dan rekenen wij ook haar in, en vragen naderhand een losprijs voor haar. De Moloch zal heel blij zijn!

— En als ik de jongens niet allemaal terug vind?

— Zoek er bijeen zoveel als er nog zijn! antwoordde Bianca ongeduldig. Jij bent bekend, om je geweldige kracht, met nog twee anderen kun je heel wat uitrichten! En als het kan... dood hem niet, hij bezit kostbare geheimen, en er bestaan folterwerktuigjes, die ze wel uit hem zullen weten te knippen, al is hij duizendmaal John Raffles. En nu is het hoog tijd dat ik terugkeer, ze wachten op mij!

— Nog één vraag!

— Vluc dan!

— Heeft Raffles in het geheel geen achterdocht gekregen, toen hij een man betrapte, die daar wilde binnendringen?

— Als hij geen achterdocht had gekregen, zou hij nog dommer moeten zijn, dan de man die mij de vraag

stelde! antwoordde Bianca scherp. Juist daarom moeten zij vluc handelen, anders gaat hij misschien het huis uit, voor we iets hebben kunnen doen! Tot aanstonds, bij de deur, over hoogstens een kwartier!

En het volgende ogenblik was zij als door de grond opgezogen.

De man bij de heg tuurde in de duisternis, in de verwachting dat hij nog iets zou zien en luisterde met de grootste aandacht, maar hij kon volstrekt niets anders horen dan het gekir van de krekels in het hoge gras en nu en dan de verre kreet van een prairiehond.

Toen schoof hij langzaam zijn grote hoed achterover en mompelde voor zich heen:

— Als ik ooit een duivelin in mensengedaante heb gezien, dan is het wel deze jonge dame, die mij voor haar vriend en medeplichtige Jack heeft aanzien. Nu, wij zullen van deze vergissing een gepast misbruik weten te maken. Het was nog niet zo'n kwade inval van mij, na het schot eens een kleine onderzoekingsstocht te ondernemen. Ik zal eens gaan zien hoe de brave Henderson het maakt, en dan, schone jonge dame, een spaak door het wiel steken, dat u daar zo aardig aan het rollen heeft gebracht.

Charles Brand kwam voorzichtig overeind, maar zo dat zijn gelaat steeds in de diepste schaduw bleef en kroop toen zo vluc hij kon, langs een rij hoge heesters naar een plek, waar een zwarte vorm vaag en onduidelijk scheen af te steken tegen de lichtere grond.

Brand, met de hand om de kolf van zijn revolver, bukte zich een weinig en vroeg toen bijna onhoorbaar:

— Jij daar, James?

— Present, mijnheer Brand.

— De bandiet is hier toch nog?

— Heel zeker, mijnheer Brand!

— Hoe is het nu met hem!

— Ik geloof, niet heel erg goed, mijnheer Brand. Ik heb zo'n idee, dat er weinig lucht meer in hem zit.

— Hoe zit dat nu? Heb je hem daaren, toen wij hem hier overvielen, zo'n opstopper gegeven?

— Dat is wel zo, mijnheer Brand, de slag kwam nogal hard aan, maar daarin zit het hem niet, geloof ik.

— Maar wat is er dan met hem? Waar is hij ergens?

— Hij is onder mij, mijnheer Brand. Ik zit op hem.

Bianca verdwijnt van het toneel

Brand moest snel zijn hand naar zijn mond brengen om daarin de schaterlach terug te dringen die hem naar de keel welde.

Hij stelde zich voor, hoe de zware Henderson daar met zijn twee honderd drie en dertig pond gezeten was op het lichaam van de ongelukkige Jack, die zij daar een kwartier geleden ongeveer op dezelfde plek overvallen hadden, juist toen deze blijkbaar weinig heldhaftige heer op het punt stond, na een lange tweestrijd, kort na het vallen van het schot het hazenpad te kiezen.

— Kan hij nog tegenstand bieden? vroeg Brand, zachtjes proestend.

— Als ik hem loslaat wel, mijnheer Brand! Hij schopt met zijn beenen. Ik geloof niet dat hij het prettig vindt, dat ik op hem zit!

— Geef de kerel dan maar wat lucht, maar houd hem stevig bij zijn lurven, zodat hij niet kan weglopen, want dan zou alles verloren zijn! Wij moeten juist een goede grap met hem hebben en met de anderen!

De reus scheen een weinig op te rijzen uit zijn zittende houding, waarvan de man, die zijn gewicht had moeten torsen, aanstonds gebruik maakte, om met een vlugge beweging onder hem uit te rollen.

Zijn noodlot wilde evenwel, dat hij juist tegen de voeten van Brand aanrolde, die dus als stootblok fun-

en zich op hem wierp en stevig vastgreep.

De man was gekneveld, anders zou hij zeker reeds geschreeuwd hebben, om zijn medeplichtigen te waarschuwen en reeds waren zijn armen stevig achter op zijn rug vastgebonden.

Deze laatste tegenslag scheen hem van zijn laatste restje zelfbewustzijn en zekerheid beroofd te hebben, want hij deed nu volstrekt geen moeite meer te ontsnappen en voegde zich gelaten in zijn lot. Henderson nam hem eenvoudig als een kind op en droeg hem naar een naastbijzijnde boom, aan welke stam hij met zoveel kennis van zaken werd vastgebonden, dat hij nauwelijks een vingertop kon bewegen en toch was hij stellig een krachtig, goedgeoefend man.

Brand overtuigde zich nogmaals dat de prop in zijn mond stevig vastzat, knoopte er voor alle zekerheid de man zij eigen zakdoek over dicht, knikte hem in de duisternis bemoedigend toe en zei:

— Nu breekt er natuurlijk een onaangenaam half uur voor je aan, vriend bandiet, maar je moet je er in schikken en maar rustig afwachten wat er gebeurt. Ik denk dat die gebeurtenissen zich zullen voordoen in de vorm van twee of drie Mexikaanse politieagenten, die je persoon in verzekerde bewaring zullen stellen. Wat je op je kerfstok hebt weet ik niet, maar als ik gelaatkennis bezit, dan geloof

ik te mogen verzekeren, dat het ruimschoots voldoende is om je voor een jaar of tien achter de tralies te brengen. Ik heb het twijfelachtig voorrecht je dienaar te zijn, mijnheer!

Hij nam met zwier zijn grote sombrero af, tastte nogmaals vluchtig maar grondig in de zakken van de bandiet, knorde tevreden en verdween met Henderson in de duisternis.

Een pas of veertig verder stonden zij weder stil, want Brand stond blijkbaar in beraad wat nu te doen.

— Gaan wij de anderen nu ook halen, mijnheer Brand? vroeg Henderson, met zijn mond aan het oor van de jonge man.

— Twee of drie zullen wij er wel nodig hebben, Henderson, dat gaat niet anders, anders krijgt dat caronje met haar allerliefste gezicht argwaan; zodra ze de deur voor ons opent, werpt ze haar voor onze neus dicht, en dood wellicht Mylord met een welgericht schot of een dolkstoot in de rug, vóór wij tussenbeide kunnen komen!

— Wat was dat dan toch voor een vrouw met wie u sprak, mijnheer Brand? vroeg Henderson nieuwsgierig.

— Wel, hoe kan ik dat weten, James, zij sprak gelukkig het eerst, noemde mij Jack en ik begreep aanstonds dat ze mij aanzag voor de man die wij zojuist hadden weten te overrompelen. Maar het staat natuurlijk vast, dat ze in het complot is, en dat wij heel goed hebben gedaan, aan onze aandrang gevolg te geven, en Mylord tot hiertoe te volgen! Die vrouw is natuurlijk een medeplichtige, zeker een speciaal werktuig van de Moloch, want ook de voorgangers van deze geheimzinnige sinjeur maakten bij zeer grote, gewichtige gelegenheden gebruik van schone vrouwen. Misschien hebben zij Vondel wel gelezen, die reeds met betrekking tot Vrouwe van Rizigersberg zei, dat « een vrouw duyzent mannen te ergh is ».

— Ik heb weinig van Vondel gelezen, mijnheer Brand! zei Henderson droogjes. Maar daar heeft hij toch vast en zeker gelijk in.

— We zullen deze litteraire beschouwing liever tot een gelegener tijd bewaren, antwoordde Brand, en eens zien waar wij nog twee mannen opduikelen!

— Maar mijnheer Brand, als het licht wordt, daar waar de maan schijnt, dan zullen die kerels dadelijk zien dat zij niet met de ware Jozef te doen hebben?

Brand dacht een ogenblik na en zei toen schouderophalend:

— Dan moeten wij maar in de duisternis blijven! Er is niets aan te doen, het moet er op gewaagd worden! Met zijn beiden alleen, kunnen wij daar niet aankomen, vooral niet omdat er onder die bandieten heel waarschijnlijk niet één is, zo groot en zo zwaar als jij en dat zou zulk een slimme vrouw natuurlijk onmiddellijk opvallen, veel eerder tenminste, dan wanneer wij met zijn vieren komen! Vergeet ook niet dat het eigenlijk zonde zou zijn, die schurken maar te laten weglopen. Ten overvloede moeten wij ook hun auto hebben. Want ik geloof niet dat het voor mijnheer Kaldrup geraden is, hier nog langer te blijven, nu zijn verblijf ontdekt is!

— Mag ik wat opmerken, mijnheer Brand?

— Vooruit maar, James!

— De bandieten moeten al lang tevoren geweten hebben dat mijnheer Kaldrup hier woonde, anders hadden zij onmogelijk die vrouw hierheen kunnen sturen, om dat mooie plannetje op touw te zetten.

Brand keek de reus een ogenblik verbluft aan en zei toen:

— Je hebt waarachtig gelijk, en ik zei zoeven een zeer dwaas ding! Natuurlijk, zo moet het ook zijn! Maar

des te meer klemt het, dat hij nu maar gauw op de loop moet gaan, want als zij merken dat het plan met Raffles mislukt is, zal hun woede geen grenzen kennen en zullen zij hun wraaklust op de spoorwegkoning willen koe-len!

— En als wij die vijf of zes bandieten hier op het erf pakken?

— Dan zijn we er nog niet, James! Zij vormen slechts een schakel in een lange keten! Het Kwade Oog telt zijn leden over de gehele wereld en bij tienduizenden! Een stadje als El Pazo met zijn drie of vierduizend inwoners telt er misschien wel honderd, tenminste op tijdstippen als deze, nu het hier krioelt van de koeienjongens, die voor de Rounds up hun diensten komen aanbieden! Hoe hun berichten zo spoedig de ronde doen, dat is mij nog altijd een raadsel, maar neem het gerust van mij aan, dat geen vijf minuten na de arrestatie van de laatste man der zes bandieten, een zevende, die met de zaak niets uitstaande had, het zou weten en het droevige bericht verder zou verspreiden. Neen, ook als Kaldrup vervoerd kan worden moet hij vanavond nog weg! En omdat auto's hier heel zeldzame voorwerpen zijn, tenminste de goede en snelle, daarom moeten wij die van de bandieten zien te krijgen, die denkkelijk van de beste hoedanigheid zijn!

— Wat scheelt mijnheer Kaldrup eigenlijk, mijnheer Brand?

— Vergiftiging, James!

— Neen toch?

— Het is zoals ik zeg.

— Wie heeft dat dan gedaan?

— Datzelfde schepsel dat zoeven met mij sprak!

— Maar dat moet dan een duivelin zijn? viel Henderson woedend uit. Als ik haar bij de lurven krijg...

— Ik zou je willen raden, Henderson, je stem niet al te zeer te misbrui-

ken en verder te bedenken, dat zij een vrouw is en die behandelt men nu eenmaal anders dan mannen. Nu voortge- maakt, de tijd dringt! Mij dunkt dat we de mannen aan de overzij van de weg maar moesten gaan ophalen, daar is het donker en die kerel aan de Zuidzijde zal wel op de loop zijn gegaan, toen hij zijn onvoorzichtige makker zwaar gewond uit de boom zag tuimelen.

Zij liepen, of liever kropen nu verder zwijgend door, zo vlug zij konden, bereikten het voorste grasveld en staken hem over en dadelijk liet Brand weer dat zelfde sissende geluid horen, waarmede de vrouw hem had gewaar- schuwd.

Het werd bijna aanstonds beantwoord en na enige ogenblikken maakten zich drie schimachtig gedaanten uit de duisternis los. Het was een gevaarlijk ogenblik, want als een der drie mannen maar achterdocht koesterde, was alles verloren.

Gelukkig was de duisternis zo groot en geloofden zij zo zeker met een ingewijde te doen te hebben, dat zij dadelijk kwamen aanlopen. Brand, die de voorzorg had genomen, zijn eigen sombrero te verruilen tegen de deukhoed met brede rand van de bandiet Jack, zei met gefluisterde stem:

— Kom onmiddellijk mee, ze wacht ons bij de achterdeur en zal ons binnenlaten. Het moet nu aanstonds gedaan worden, de kerel heeft natuurlijk achterdocht gekregen, nu een van de jongens zo stom is geweest al te voorbarig te zijn! Kom dadelijk mee!

Henderson had zich bij dat alles zo ver mogelijk achteraf gehouden om door zijn grootte niet in het oog te vallen, en hij sloop nu in gebukte houding mee terug op enige afstand van de anderen en met zijn hoed ver over zijn hoofd getrokken.

De drie schurken waren echter veel te opgewonden over het nu snel naderend einde van het avontuur, dat hun

Raffles in de handen moest spelen, dan dat zij veel aandacht over hadden voor hetgeen hen omringde.

Weinige minuten later hadden allen de deur bereikt, met Henderson in de achterhoede. Een paar hadden hun revolvers in de hand, maar Brand, die het bijtijds zag, fluisterde snel:

— Doe weg die dingen! Ben jullie krankzinnig? Er is waarachtig al meer dan genoeg geschoten! Het moet geluidloos gebeuren, denk er om! We zijn hier op geen tien minuten gaans van het station en halverwege is een politie-posthuis. Het verbaast me toch al, dat we de «blauwen» al niet op ons dak hebben gekregen!

Dit scheen een afdoend argument te zijn, want de revolvers verdwenen eensklaps weder en nu schitterde er hier en daar een dolkmes in het licht van de maan.

Brand klopte heel zachtjes aan en Bianca moest zeker achter de deur hebben gestaan, want deze ging bijna dadelijk open. Een vrouwengedaante werd zichtbaar in de schemerachtig verlichte gang. Het was Bianca Kirlef, die ongeduldig fluisterde, met een boosaardig lichten in haar grote blauwe ogen:

— Waar blijven jullie? Het is ver over de tijd! Jullie zouden alles nog doen bederven! Kom vlug mede, ik zal jullie de weg wijzen. Hij is nu in de kamer naast het ziekenvertrek en zit geloof ik recepten te schrijven. Loop zachtjes, hij heeft een scherp gehoor.

Zonder enig gerucht te maken waren de mannen al binnengekomen en Henderson, die de laatste was, sloot de deur met zulk een geweld, dat het huis op zijn grondvesten dreunde.

De vrouw onderdrukte met moeite een kreet van doller woede, balde de vuist tegen de reus en zei met gesmoorde stem:

— Onhandige ezel! Moet je het ge-

hele huis wekken? Ik heb je immers gezegd dat je...

Maar plotseling hield zij ontzet op, werd doodsbleek, deed sidderend een stap achteruit en vervolgde, terwijl haar trillende vingers naar het gelaat van Henderson wezen:

— Wie is die man?

Aller gelaat wendde zich eensklaps naar de man, die daar met zijn brede rug tegen de deur geleund stond, de armen tegen elkander geslagen, in zijn rechtervuist een korte knuppel, met riet omvlochten en aan het einde voorzien van een loden knop, terwijl al zijn grote tanden blikkerend te voorschijn kwamen in een brede lach, die zijr mond van oor tot oor deed splijten.

— Ik kom maar eens een kijkje nemen! sprak de reus op zijn goedaardige toon. Ik ben wel niet uitgenodigd, maar ik doe toch graag mee! Hé daar, dat was gelukkig net mis!

Deze opmerking was gericht tot eer van de schurken, die het dichtst bij hem stond en die een bliksemsnelle uitval met een dolkmes naar zijn hart had gedaan. De korte knuppel kwam neder op het hoofd van de bandiet. Deze zakte ineem alsof hij door de bliksem getroffen was, terwijl het mes kletterend op de stenen vloer viel.

Bianca was een vrouw, dit heeft de politie van heel Amerika haar altijd ter ere moeten nageven, die van snel handelen wist. Zij zag onmiddellijk in, dat er tegen deze overmacht, want die reus gold wel voor zes anderen, niet viel te strijden en dat binnen enkele seconden de laatste van de drie bandieten gevallen zou zijn.

Zij had zich in haar slaapkamer voorzien van een kleine brownning, maar zij dacht er zelfs niet aan het wapen hier te gebruiken, nu reeds de twee overige schelmen zich op Henderson geworpen hadden en zij hen evengoed zou kunnen treffen als de reus. Al haar gedachten waren nu op

Raffles gevestigd! Hem moest zij doden! Wat kwamen die drie kerels er op aan, voor wie immers aanstonds anderen gereed zouden staan?

En slechts bezielde door gedachten aan wraak, met de kleine browning in de vuist, stormde zij de trap op, die uitliep op de gang.

Brand verhief zijn stem zo luid hij kon, en schreeuwde, zodat het door het gehele huis weerklonk:

— Raffles, neem je in acht!

Boven ging een deur open, en nogmaals riep hij zijn waarschuwing. Maar het scheen al te laat te zijn.

Boven op de omloop werd plotseling het licht opgedraaid en Raffles stond op de drempel van de deur, schijnbaar zeer verwonderd over het geraas en terwijl zijn gestalte zich scherp aftekende tegen de verlichte achtergrond van de kamer.

De vrouw, midden op de trap gekomen, uitte een schel lachje en hief haar rechterarm op. Het volgende ogenblik zou het schot afgaan en het zou dodelijk zijn geweest, want er was nauwelijks een afstand van vier meter tussen de vrouw en haar doelwit.

Maar Brand, hoewel doodsbleek van vrees, verloor toch geen seconde zijn tegenwoordigheid van geest, maar wierp met alle kracht die in hem was, zijn revolver naar de vrouw. Hij had kunnen schieten, maar zelfs op dit ogenblik was het hem niet mogelijk, een vrouw verraderlijk in de rug te schieten. Zijn zware colt trof doel!

Het vuurwapen raakte Bianca tegen de rechter elleboog, haar eigen browning vloog haar uit de hand, zij slaakte een kreet van helse woede, als een furie, die zich haar prooi ziet ontgaan, terwijl haar arm van pijn machteloos langs haar lichaam neerviel en toen bleef zij midden op de trap stokstijf staan, tegen de muur leunend, witter

dan een dode, met wijdropengesperde ogen en blijkbaar besloten het onvermijdelijk einde moedig en koelbloedig onder het oog te zien.

Daar beneden was de strijd in een ogenblik tijds beslist. Henderson had al heel weinig moeite met zijn twee tegenstanders, ook al raakte een hunner hem licht met het scherp van zijn dolk aan de hand. Hij lichtte ze eenvoudig van de grond en wierp ze met zoveel kracht van zich af tegen de voet van de trap, dat zij verdoofd, bewusteloos, bloedend en gekneusd daar bleven liggen.

Brand sprong over hun lichamen heen, ijlde de trap op, greep de vrouw ruw bij de arm en beet haar toe:

— Geef je over, je ziet dat het spel verloren is!

De vrouw wendde langzaam het krijtwitte gezicht naar hem toe, zonder een woord te spreken en nooit zou Brand de uitdrukking vergeten in die grote, wijdgeopende ogen, die hem aanstaarden.

Er lag een onblusbare haat in, ontombare wraakzucht, een bijna krankzinnige woede, die echter tot het uiterste beheerst wordt, en een ijzige dreiging, die Brand nog dagen later voor zich zou zien in zijn droom.

Zij wendde toen langzaam weder het gelaat af en keek naar Raffles, die op zijn gemak tegen de trapleuning aanhing, met een sigaret tussen de lippen en zei toonloos:

— Wacht je uur, Raffles, je hebt nog niet afgedaan met Bianca Kirilef. Nu ben je de sterkste, maar je kent haar niet, als je gelooft dat nu alles voorbij is. Je zult het zien, we zien elkander weder!

En het zou niet lang duren, of die woorden van de schone duivelin zouden op een vreselijke wijze worden bewaarheid!

De volgende aflevering bevat :

De strijd om het geheim

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS :

2001. — Een Millioenen-erfenis.
2. — De gestolen Dolk.
3. — Een Inbraak met gevolgen.
4. — Het Verwisselde Lijk.
5. — Zonderlinge Epidemie.
6. — Een droeve Huwelijksdag.
7. — De Wraak der K. K. K.
8. — Twee Doodsvijanden.
9. — De Meester herleeft.
10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.
11. — Raffles en Amor.
12. — Nicholson juicht te vroeg.
13. — De Broeder van Nicholson.
14. — Avontuur in België.
15. — De Moord in Kamer 13.
16. — Aan de Marteldood ontsnapt.
17. — Het Meisje met de blauwe ogen.

